

ŚWIĘTNIK LWOWSKI

CZYLI

KALENDARZYK

NA ROK

OD STWORZENIA ŚWIATA 3ТМБ.

A PO NARODZENIU CHRYSYTA

1834.

Prośniewski

LWÓW,

WYTŁOCZNIĄ NARODOVĄ OSSOLIŃSKICH.

2

5714

T. Casop.

1834

Biblioteka Jagiellońska

1002482249

STYCZEN ma dni XXXI.

DEKABR.

<i>Dni: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 S.	Nowy Rok.	20 Ihnatja B.
2 C.	Makarego Opata.	21 Julyanny M.
3 P.	Genowefy Panny.	22 Anastazji M.
4 S.	Tytusa Biskupa.	23 10 Mucz: w Kr: †
5 N.	E. Telesfora P.	24 A. 31 p. Roż: Jewh:
6 P.	TRZECH KRÓLÓW	25 ROŻDE. CHRYSZT.
7 W.	Walentyna.	26 SOB. P. BOHOR.
8 S.	Rygodberta.	27 STEFANA PE. M.
9 C.	Marcjanny M.	28 2000 Mu. w Nyk.
10 P.	Agatona Papięza.	29 SS. Mład. 14000.
11 S.	Higina Męcz:	30 Anysji Mucz.
12 N.	E. 1. p. 3 Honoraty P.	31 A. 32 p. R. Meła: R.
13 P.	Felixa Męcz.	1 HEN. OBR. CHR.
14 W.	Hilarego Biskupa.	2 Sylwestra P.
15 S.	Pawła 1go Pust:	3 Małachji Pro.
16 C.	Marcella Męcz:	4 Sobor 70 A po:
17 P.	Antoniego Opata.	5 Fteopemta †
18 S.	Pryszki Panny.	6 BOHCJAWLEN. H.
19 N.	E. 2. p. 3. IMIEN: JEZUS	7 A. 33 p. R. Sob. S. Jo.
20 P.	Fabjana i Sebastja:	8 Hieorhja.
21 W.	Agnieszki P. M.	9 Polyewkta.
22 S.	Wincentego.	10 Hryhorja Nys.
23 C.	Zaślubienie M. P.	11 Fteodosia.
24 P.	Tymoteusza.	12 Tatjanny.
25 S.	Nawróc: S. Pawła.	13 Jermyła i Strat.
26 N.	E. Siedmd. Polikar: B	14 A. 34. SS. Ot. w Sy
27 P.	Jana Złotoustego.	15 Pawła Tlywej:
28 W.	Karola W.	16 Petra Weryh:
29 S.	Franciszka Salez:	17 Antonja Wek:
30 C.	Martyny Męcz:	18 Aftanazja i Kirył:
31 P.	Radegundy K.	19 Makarja Prep:

LUTY ma dni XXVIII.

HENWAR.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 S.	Brygidy Panny.	20 Jewftymja W.
2 N.	E. S. N. M. P. GROMNI.	21 A. 35 po Szosz.
3 P.	Błażeja Bis: i Męcz:	22 Tymofteja.
4 W.	Weroniki.	23 Kłymenta Ep:
5 S.	Agaty Pan: i Męcz:	24 Xenji Prep:
6 C.	Doroty Panny.	25 Hryhorja.
7 P.	Romualda Opata.	26 Xenofonta Pr.
8 S.	Jana z Mat.	27 Joan Złatoust.
9 N.	E. Q. Apolonji Pan:	28 A. 36. po Szosz
10 P.	Scholastyki Panny.	29 Ihnatya.
11 W.	Dezyderji.	30 TRECH SWIATI.
12 S.	Popielec † Eulalji.	31 Kyra i Joanna.
13 C.	Katarzyny Panny.	1 FEW: Tryfona.
14 P.	Walentego Męcz:	2 STRIT. HOSP.
15 S.	Faustyna i Jow:	3 Symeoua i Anny.
16 N.	E. 1. N. p Juljanny P.	4 A. 37. O Zakch.
17 P.	Sabina.	5 Ahafji.
18 W.	Konstancji Panny.	6 Wukoła Ispo:
19 S.	O. Konrada Wyzn: †	7 Partenja Ep:
20 C.	Eleuterego.	8 Fteodora S.
21 P.	Eleonory Panny †	9 Nykifora M.
22 S.	Kat: S. Piotra. †	10 Charłampja M.
23 N.	E. 2. N. Post: Łazarza.	11 38 Myta i F.
24 P.	Macieja.	12 Meletja.
25 W.	Wiktoryna.	13 Martynjana.
26 S.	Such. Anastazji Pan:	14 Auxentya Pr:
27 C.	Alexandra.	15 Onysyma.
28 P.	Such: Romana Opa:	16 Panfyła M.

MARZEC ma dni XXXI.

FEWRAL.

<i>Dni: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 S.	Sched: Albina B. †	17 Fteodora Tyr:
2 N.	E. 3 N. Post. Heleny.	18 A. Lwa P. R.
3 P.	Kunegundy.	19 Archippa.
4 W.	Kazimierza.	20 Lwa Episk:
5 S.	Fryderyka.	21 Tymoft: w Sy:
6 C.	Bazylego B.	22 Mucz: w Ewh:
7 P.	Tomasza z Akw:	23 Połykarpa Ep:
8 S.	Jana.	24 Obrtit: Ht: Joan:
9 N.	E. 4. N. Post. Francis:	25 A. Miasopust.
10 P.	40. Męczeników.	26 Porfyrja Ar:
11 W.	Konstantego W.	27 Prokopja D.
12 S.	Grzegorza Papieża.	28 Wasylja Ips:
13 C.	Nicefora.	1 MART. Eudokji.
14 P.	Lubina Męczen:	2 Fteodota Ep:
15 S.	Longina Mecz:	3 Jewtropja.
16 N.	E. 5. N. Pos. Heriber:	4 A. Syropust.
17 P.	Gertrudy Panny.	5 Kanona.
18 W.	Patrycjusza.	6 42. Muczeń.
19 S.	Józefa Oblubieńca.	7 Wasylja M.
20 C.	Nicety B.	8 Fteofylakta E.
21 P.	Benedykta Opata.	9 40. Muczen:
22 S.	Roberta.	10 Kondrata M.
23 N.	E. <i>Kwietnia</i> Wiktora.	11 A. 1. Postu.
24 P.	<i>Wig.</i> Gabryel: S.	12 Fteofana.
25 W.	ZWIASTOWANIE M. P.	13 Nykifora P.
26 S.	Teodozego.	14 Wenedykta.
27 C.	<i>Czw.</i> Rupert: B.	15 Abapja M.
28 P.	<i>W. Piat.</i> Jana Jałm:	16 Sawina i P.
29 S.	<i>W. So.</i> 7 boleści M. P.	17 Alexja.
30 N.	WIELKAN. Kwiry: M.	18 A. 2. Postu.
31 P.	W. PONIE Amosa Pr:	91 Chrysanta.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 W.	Teodory Męcz:	20 Prepod: Otec:
2 S.	Franciszka z Paul:	21 Jakowa J.
3 C.	Pankracego.	22 Wasyłyja M.
4 P.	Izydora B.	23 Nykona.
5 S.	Wincentego Ferar:	24 Zacharja Pr.
6 N.	E.1.Przew:Celest:P.	25 A. 3 P. Błah:P.B.
7 P.	Hermana.	26 Sob. S. Hawry.
8 W.	Alberta.	27 Matrony Set.
9 S.	Dymitra.	28 Harjona.
10 C.	Ezechjela Pr:	29 Marka Prep.
11 P.	Leona Wyzn:	30 Joana A.
12 S.	Juliusza P.	31 Ipatia.
13 N.	E.2.N.p.W.Hermen:	1 APR. 4 Postu.
14 P.	Tyburcego.	2 Tita.
15 W.	Ludwiny.	3 Nykity.
16 S.	Turybuisza.	4 Hryhorja.
17 C.	Rudolfa.	5 Theodula.
18 P.	Eleuterjusza.	6 Eutihja.
19 S.	Tymona M.	7 Hryhorja.
20 N.	E.3N.pW.Op.S.Józ:	8 A. 5. Postu.
21 P.	Anzelma Biskupa.	9 Ewpsychy.
22 W.	Sotera i Kaja.	10 Terent.
23 S.	Wojciecha.	11 Antypy.
24 C.	Jerzego Męcz:	12 Wasyłyja A.
25 P.	Marka Ewan:	13 Artemja M.
26 S.	Kleta i Marcellina.	14 Martyna P. R.
27 N.	E.4. N.p.W.Peregr:	15 A. Cwitonosna.
28 P.	Witalisa Męcz:	16 Agapyta.
29 W.	Piotra Męcz:	17 Symeona.
30 S.	Katarzyny Sen:	18 Joanna Prep.

MAJ ma dni XXXI.

APRIL.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 C.	Filipa i Jakóba.	19 Czet. Welykij.
2 P.	Zygmunta.	20 Piat. Welykij.
3 S.	Znalezienie S. Krzy:	21 Sob. Welykaja.
4 N.	E. 5. N. p. W.	22 A. Pas. W. Ch.
5 P.	Piusa V. Papieża.	23 Poned. Switly.
6 W.	Jana M.	24 Wtor. Switly.
7 S.	Domicelli Panny.	25 Sreda Switła.
8 C.	WNIEBOWSTĄPIENIE.	26 Czetw: Switły.
9 P.	Grzegorza Biskupa.	27 Piatok Switły.
10 S.	Antonina.	28 Subota Switła.
11 N.	E. 6. N.p.W. Beatry.	29 A. 2. Antyp:
12 P.	Pankracego.	30 Jakowa Apost:
13 W.	Serwacego.	1 MAJ. Jeremji P.
14 S.	Bonifacego.	2 Atanazja.
15 C.	Zofji i 3 Córek.	3 Tymofteja i M.
16 P.	Jana Nepomucena.	4 Pełahji M.
17 S.	Ubalda Biskupa †	5 Iryny M.
18 N.	E. ZIELONE ŚWIĘTA:	6 A. 3. N.p. Wiel.
19 P.	PONIED: ŚWIĄT.	7 Znam. S. †
20 W.	Bernarda.	8 Joanna Boh.
21 S.	Q. Felixa M. †	9 Izaji Pr.
22 C.	Julji Męcz:	10 Symona Ap.
23 P.	Dezyderjusza. †	11 Woznes. Hosp.
24 S.	Joanny Wd: †	12 Jepifanja.
25 N.	E. 1 SS. Trój. Jana Pa.	13 A. 4. Myron.
26 P.	Filipa Neryusza.	14 Isidora M.
27 W.	Magdaleny z Pazys.	15 Pachomja.
28 S.	Wilhelma.	16 Fteodora.
29 C.	BOŻE CIAŁO Teod. M.	17 Andronyka.
30 P.	Felixa Papieża.	18 Fteodota.
31 S.	Petronelli.	19 Patrykja.

CZERWIEC ma dni XXX.

MAJ.

<i>Dni ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 N.	E. 2. Erazma B.	20 A. 5. Samarjan.
2 P.	Marcelego.	21 Konstant. i Jeś.
3 W.	Klotyldy Kr.	22 Wasiliska.
4 S.	Kwiryna męc:	23 Mychajła J.
5 C.	Bonifacego B.	24 Symeona Pr.
6 P.	<i>Serca Jez:</i> Norberta.	25 3. Obr. Hł. S. Jo.
7 S.	Robertia Op:	26 Karpa Ap.
8 N.	E. 3. Medarda B.	27 A. 6. Slipor: H.
9 P.	Pryma i Felicjanny.	28 Nykity.
10 W.	Małgorzaty.	29 Fteodozji.
11 S.	Barnaby A.	30 Izaakia Ap.
12 C.	Jana od S. F.	31 Jeremja Ap.
13 P.	Antoniego z Pad.	1 JUN. Justyna.
14 S.	Bazylego W.	2 Nykifora P.
15 N.	E. 4. Wita i Modes.	3 A. 7. SS. Otec.
16 P.	Jakóba St: i Fran. Re.	4 Mytrofana.
17 W.	Rajnera.	5 Dorafteja.
18 S.	Marcella.	6 Wysarjona P.
19 C.	Gerwaz. i Protaz.	7 Fteodota M.
20 P.	Sylwerjusza B.	8 Fteodora M.
21 S.	Aloizego G.	9 Kiryła A. E.
22 N.	E. 5. Paulina B.	10 A. Sosz. S. Ducha.
23 P.	Sydonjusza.	11 Pon: S. Ducha.
24 W.	Jana Chrzciciela.	12 Onufrja P.
25 S.	Prospera.	13 Akilłyny M.
26 C.	Jana i Pawła.	14 Jetyseja Pr.
27 P.	Władysława Kr.	15 Amosa.
28 S.	Wig: Leona Papie: †	16 Tychona Pr.
29 N.	E. 6. PIOTRA I PAWŁA.	17 A. 1. Wsich SS.
30 P.	Wsp. S. Pawła.	18 Leontja.

LIPIEC ma dni XXXI.

JUNI.

<i>Dn. ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 W.	Teodora.	19 Judy Apost.
2 S.	Nawridz. P. M.	20 Meftodja Ep.
3 C.	Eulogjego.	21 Julyana M.
4 P.	Udalryka.	22 Ewsewja Ep.
5 S.	Domicjusza Bisk.	23 Ahripiny M.
6 N.	E. 7. Izajasza Pror.	24 A. 2. TIEŁO CHR.
7 P.	Pulcherji Panny.	25 Feuronji M.
8 W.	Elźbiety.	26 Dawyda Seł.
9 S.	Gorkomjusza.	27 Samsona Str.
10 C.	Rufiny i Sekun. M	28 Kyrai Joan. †
11 P.	Piusa Pap. i M.	29 PETRA I PAWŁA.
12 S.	Gwalberta Op.	30 Sobor 12 Apo.
13 N.	E. 8. Jana z Dukli.	1 JUL. A. 3. p Sosz
14 P.	Bonawentury.	2 Położ. ryż: P. B.
15 W.	Henryka.	3 Yakint M.
16 S.	Szkapl. P. M.	4 Andreja A. E.
17 C.	Alexego W.	5 Aftanasja A.
18 P.	Symforozy P M.	6 Sisona Weł.
19 S.	Wincentego z Pau.	7 Ftomy P.
20 N.	E. 9. Małgorzaty.	8 A. 4. p Sosz.
21 P.	Praxedy Panny.	9 Pankratja.
22 W.	Marji Magdaleny.	10 45. Muczen:
23 S.	Apolinara B.	11 Jeufymji M.
24 C.	Krystyny.	12 Prokla i Ilar.
25 P.	Jakóba Apo.	13 Sobor S. Hawr.
26 S.	Anny M. P. M.	14 Akyły Ap.
27 N.	E. 10. Kunegundy P.	15 A. 5. p Sosz.
28 P.	Innocentego.	16 Aftynohena.
29 W.	Marty.	17 Maryny M.
30 S.	Olawa Kr.	18 Jakinfsta M.
31 C.	Ignacego L.	19 Makryny Pre.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 P.	Piotra w Okow.	20 Eljasza.
2 S.	N. P. M. Anielsk.	21 Symeona Pr:
3 N.	E. 11. Zna. S. Szcze.	22 A. 6. p. Sosz.
4 P.	Dominika.	23 Trofima.
5 W.	P. M. Snieżnej.	24 Christyny M.
6 S.	Przemienienie Pańs.	25 Uspe. S. Anny.
7 C.	Kajetana.	26 Jermołaja M.
8 P.	Cyryaka M.	27 Pantelejmona.
9 S.	Romana Ap:	28 Prochora M.
10 N.	E. 12 Wawrzeńca.	29 A. 7. po Sosz.
11 P.	Zuzanny.	30 Syły Ap.
12 W.	Klary.	31 Jawdokima.
13 S.	Hippolita.	1 AWH. Znal. S. †
14 C.	Euzebjusza †	2 Pr. M.S. Stefana.
15 P.	Wniebowz: P. M.	3 Izaakja Dał. i F.
16 S.	Rocha W.	4 7 Otrokow.
17 N.	E. 13. Jacka Wyz.	5 A. 8. p: Sosz.
18 P.	Heleny.	6 Preobr. Hosp.
19 W.	Marjana Wyzn.	7 Dometja.
20 S.	Bernarda Op.	8 Jemiljana.
21 C.	Anastazego.	9 Matstja Ap.
22 P.	Tymoteusza.	10 Ławrentja M.
23 S.	Filipa Wyzn.	11 Jewpła M.
24 N.	E. 14. Bartłomieja A.	12 A. 9. p. Sosz:
25 P.	Ludwika. Kr:	13 Maxyma.
26 W.	Zefiryna P i M:	14 Mich. Pr.
27 S.	Józefa Kalas:	15 Uspe. Bohor.
28 C.	Augustyna B:	16 Djomyda M.
29 P.	Ścięcie. S. Jana	17 Myrona M.
30 S.	Róży Limań. P.	18 Flora M.
31 N.	E. 15. Joachima W.	19 A. 10. p. Sosz.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 P.	Idziego.	20 Samuła.
2 W.	Szczepana Kr:	21 Ftaddeia Ap.
3 S.	Mansweta.	22 Ahatonjka M.
4 C.	Rozalji Panny.	23 Łupa M.
5 P.	Wawrzeńca Jus:	24 Ewtychja M.
6 S.	Zacharjasza Pr. †	25 Warftołomeja.
7 N.	E. 16. Reginy.	26 A. 11. p. Sosz.
8 P.	NARODZ. P.M.	27 Pimena.
9 W.	Gorgonjusza.	28 Mojseja Pr:
10 S.	Mikołaja z Tol:	29 Mamonta.
11 C.	Hiacynta M.	30 Alexandra P.K.
12 P.	Tobjasza.	31 Położ: Cz: Poia:
13 S.	Filipa M.	1 SENT. Symeona.
14 N.	E. 17. Podw. S. Krz.	2 A. 12. p. Sosz.
15 P.	Nikodema.	3 Mynedory.
16 W.	Korneljusza.	4 Wawyły Ar: Ep:
17 S.	Lamberta.	5 Zacharji Pr:
18 C.	Tomasza.	6 Wosp. Cz. Ar. M.
19 P.	Januarego.	7 Sozonta M.
20 S.	Eustachjusza †	8 Roźd. P. Boh.
21 N.	E. 18. Mateusza Ap:	9 A. 13. p. Sosz.
22 P.	Maurycego.	10 Mynodory.
23 W.	Tekli.	11 Teodory.
24 S.	Mar. od W.	12 Autonoma M.
25 C.	Kleofasa.	13 Predpro. W. C.
26 P.	Justyny M.	14 WOZD. CZE. KR.
27 S.	Władysława.	15 Nykity Mucz:
28 N.	E. 19. Wacława.	16 A. 14. p. Woź. †
29 P.	Michała Arch:	17 Sofji M.
30 W.	Hieronima.	18 Jeumenja Ep:

PAŹDZIERNIK ma dni XXXI. SENTIABR.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 S.	Remigjusza B.	19 Trofima M.
2 C.	Leodegar.	20 Jeustafja.
3 P.	Kandyda M.	21 Kondrata A.
4 S.	Franc: Seraf:	22 Foky M.
5 N.	E. 20. Roż: M. P.	23 A. 15. N. p. Sosz
6 P.	Brunona.	24 Hekły M.
7 W.	Marka Pap:	25 Jeufrozyny.
8 S.	Brygidy Wdowy.	26 Prest.S.Joan.Bo:
9 C.	Dyonizego.	27 Kałystrata M.
10 P.	Franciszka B. W.	28 Charytona M.
11 S.	Burkarda.	29 Kiryaka.
12 N.	E. 21. Maxymil: B.	30 A. 16. N. p. Sosz
13 P.	Edwarda.	1 OKT. Pokr. P.B.
14 W.	Kalixta Pap: M.	2 Kyprijana M. i Jus:
15 S.	Teressy Panny.	3 Djonyzja.
16 C.	Gawła Op:	4 Jerofteja M.
17 P.	Jadwigi Kr:	5 Charytyny M.
18 S.	Łukasza Ew:	6 Ftomy Ap.
19 N.	E. 22. Poś: Ko: Jan: K.	7 A. 17. Sob: SS. O.
20 P.	Felicyana B. M.	8 Petahji Presp:
21 W.	Urszuli P.	9 Jakowa Ap:
22 S.	Korduli Panny.	10 Jewłampia M.
23 C.	Jana Kapistrana.	11 Fyłyppa D.
24 P.	Rafała Arch:	12 Prowa M. i procz:
25 S.	Chryzanta M.	13 Karpa M.
26 N.	E. 23. Ewarys: P. M.	14 A. 18. N. p. Sosz.
27 P.	Sabiny.	15 Łukjana.
28 W.	Szymona i Tadeusza	16 Łonhyna. Sotn.
29 S.	Zenobjusza.	17 Osji Pr:
30 C.	Klaudjusza M.	18 Łuki Ew:
31 P.	Wig: Wolfganga.	19 Joila Pr:

LISTOPAD ma dni XXX.

CCTIABR.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 S.	WSZYSTKICH ŚWIĘT.	20 Artemja Mucz.
2 N.	E. 24. Dzień Zadusz.	21 A. 19. N. po Sosz.
3 P.	Huberta Biskupa.	22 Awerkna.
4 W.	Karola Boromeu.	23 Jakowa Ap.
5 S.	Emeryka.	24 Aresty M.
6 C.	Leonarda W.	25 Markjana M.
7 P.	Adolfa Męcz.	26 <i>Dymytrja W</i>
8 S.	Cztér. Koron. M.	27 Nestora M.
9 N.	E. 25. Teodora M.	28 A. 20. p. Sosz.
10 P.	Andrzeja.	29 Anastasji.
11 W.	Marcina Bisk.	30 Zenowja M.
12 S.	Marcina P.	31 Stachja M.
13 C.	Dydaka Wyzn.	1 NOJ. Koz. i Dam.
14 P.	Kalixta Męcz.	2 Akindyna M.
15 S.	Leopolda W.	3 Akepsymy M.
16 N.	E. 27. Stanisła. Kost.	4 A. 21. N. p. Sosz.
17 P.	Grzegorza.	5 Halaktjona.
18 W.	Eugenjusza.	6 Pawła Ar.
19 S.	Elżbiéty K.	7 Jerona M.
20 C.	Felixa W.	8 SOB. S. MICHAŁ.
21 P.	Ofiar. P. Maryi.	9 Onysifora.
22 S.	Cecylji Panny.	10 Jerasta Apo.
23 N.	E. 27. Klemensa P.	11 A. 22. N. p. Sosz.
24 P.	Emilji.	12 Joanna Myłost.
25 W.	Katarzyny Panny.	13 Joaona Złoto.
26 S.	Piotra Alex.	14 Fylyppa Ap.
27 C.	Walerjana.	15 Hurja M.
28 P.	Gintera.	16 Matfteja Ew.
29 S.	Saturnina.	17 Hryhorja Ep.
30 N.	E. 1. <i>Adw.</i> Andrze.A.	18 A. 23. N. p. Sosz.

<i>Dn: ty:</i>	<i>Święta Rzymskie.</i>	<i>Święta Ruskie.</i>
1 P.	Eligjusza.	19 Awdja Pr.
2 W.	Bibjanny Panny.	20 Prokła Ar.
3 S.	Franciszka Xawe.	21 Wow. BOH.
4 C.	Barbary M.	22 Fyłymona Ap.
5 P.	Sabby Opata.	23 Amfylochja E.
6 S.	Mikołaja B. †	24 Jekateryny M.
7 N.	E. 2. <i>Ad.</i> Ambroż. B.	25 A. 24. N. p. Sosz.
8 P.	НІЕРОК. Pocz. P. M.	26 Ałypja A.
9 W.	Leokadji Panny.	27 Jakowa Per.
10 S.	Melchjora.	28 Stefana n. P. M.
11 C.	Damaza.	29 Paramona M.
12 P.	Alexandra.	30 Andreja Ap.
13 S.	Łucji P. i Męc.	1 DEK. Nauma.
14 N.	E. 3. <i>Ad.</i> Nikazego.	2 A. 25 N. p. Sosz.
15 P.	Ireneusza.	3 Safonja.
16 W.	Euzebjusza B.	4 Warwary M.
17 S.	O. Łazarza B. †	5 Sawwy Osw.
18 C.	Gracjana.	6 НИКОЛАЈА Ep.
19 P.	Nemezjusza †	7 Amwrosja Ep.
20 S.	Teofila †	8 Patapja.
21 N.	E. 4. <i>Ad.</i> Tomasza.	9 A. 26. N. p. Sosz.
22 P.	Zenona.	10 Myny M. i pr:
23 W.	Wiktorji Panny.	11 Danyila Stołp.
24 S.	Adama i Ewy †	12 Spirydjona C.
25 C.	BOŻE NARODZENIE.	13 Eustratja M.
26 P.	SZCZEPANA MĘCZ.	14 Ftyrsa M. i Pr.
27 S.	Jana Ewang.	15 Jelefterja M.
28 N.	E. Młodzianków.	16 A. 27. N. p. Sosz.
29 P.	Tomasza	17 Danyila Pror.
30 W.	Dawida Kr.	18 Sewastjan M.
31 S.	Sylwestra Pap.	19 Wonyfatja M.

ZMIANY XIĘŻYCA.

w Styczniu.

Ostatnia Kwadra, d. 2. o godz. 5. m. 48. wieczór.
 Nów, d. 10 o godz. 0. m. 46. śred. lwow.
 Piérwsza Kwadra, d. 18. o godz. 4. m. 19. z rana.
 Pełnia, d. 25. o godz. 11. m. 47. z rana śred. lwow.

w Lutym.

Ostatnia Kwadra, d. 1. o godz. 2. m. 30. z rana.
 Nów, d. 8. o godz. 6. m. 37. w wieczór.
 Piérwsza Kwadra, d. 16. o godz. 11 m. 13. wiecz.
 Pełnia, d. 23. o godz. 10. m. 35. wieczorem.

w Marcu.

Ostatnia Kwadra, d. 2. o godz. 1. m. 50. wiecz.
 Nów, d. 10. o godz. 0. m. 53. wieczorem.
 Piérwsza Kwadra, d. 18. o godz. 2. m. 38. wiecz.
 Pełnia, d. 25. o godz. 7. m. 49. rano śred. lwow.

w Kwietniu:

Ostatnia Kwadra, d. 1. o godz. 3. m. 2. rano.
 Nów, d. 9. o godz. 6. m. 18. rano.
 Piérwsza Kwadra, d. 17. o godz. 1. m. 54. rano.
 Pełnia, d. 23. o godz. 4. m. 12. wieczorem.
 Ostatnia Kwadra, d. 30. o godz. 6. m. 7. wiecz.

Maju.

Nów, d. 8. o godz. 10. m. 1. wiecz. śred. lwow.
 Piérwsza Kwadra, d. 16. o godz. 9. m. 30. rano.

Pełnia, d. 23. o godz. 0. m. 38. rano śred. lwow.
Ostatnia Kwadra, d. 30. o godz. 10. m. 30 rano.

w Czerwcu.

Nów, d. 7. o godz. 11. m. 33. rano.
Piérwsza Kwadra, d. 14. o godz. 2. m. 38. wiecz.
Pełnia, d. 21. o godz. 9. m. 58. rano.
Ostatnia Kwadra, d. 29. o godz. 3. m. 53. rano.

w Lipcu.

Nów, d. 6. o godz. 10. m. 49. wiecz. śred. lwów.
Piérwsza Kwadra, d. 13. o godz. 6. m. 51. wiecz.
Pełnia, d. 20. o godz. 8. m. 52. wiecz.
Ostatnia Kwadra, d. 28. o godz. 8. m. 44. śr. lwo.

w Sierpniu.

Nów, d. 5. o godz. 8. m. 11. śred. lwow.
Piérwsza Kwadra, d. 11. o godz. 11. m. 49.
Pełnia, d. 19. o godz. 9. m. 47. rano.
Ostatnia Kwadra, d. 27. o godz. 1. m. 22. wiecz.

w Wrześniu.

Nów, d. 3. o godz. 4. m. 27. wiecz.
Piérwsza Kwadra, d. 10. o godz. 7. m. 2. rano.
Pełnia, d. 18 o godz. 0. m. 54. rano.
Ostatnia Kwadra, d. 26. o godz. 4. m. 42. rano.

w Październiku.

Nów, d. 3. o godz. 0. m. 38. rano średn. lwów.
Piérwsza Kwadra, d. 9. o godz. 5. m. 36. wieczór.

Pełnia, d. 17. o godz. 6. m. 2. wieczór śred. lwo.
Ostatnia Kwadra, d. 25. o godz. 6. m. 4. wieczór.

w Listopadzie.

Nów, d. 1. o godz. 9. m. 43. rano.

Piérwsza Kwadra, d. 8. o godz. 8. m. 6. rano.

Pełnia, d. 16. o godz. 8. m. 23. wiecz.

Ostatnia Kwadra, d. 24. o godz. 5. m. 12. rano.

Nów, d. 30. o godz. 8. m. 24. wieczór.

w Grudniu.

Piérwsza Kwadra, d. 8. o godz. 2. m. 19. rano.

Pełnia, d. 16. o godz. 6. m. 31. rano śred. lwo.

Ostatnia Kwadra, d. 23. o godz. 2. m. 26. wieczór.

Nów, d. 30. o godz. 8. rano śred. lwow.

RODOWÓD

NAJJAŚNIEJSZYCH DOMÓW

PANUJĄCYCH

w AUSTRJI, w ROSSJI i w PRUSIECH.

a). AUSTRJA.

FRANCISZEK PIERWSZY (Józef, Karol,) Cesarz austriacki, Król węgierski, czeski, lombardzki i wenecki, galicyjski, lodomerjiski i illyryjski, Arcyksiążę austriacki i t. d. narodzony we Florencji d. 12 Lutego 1768; objął rządy po śmierci Ojca swego Cesarza Leopolda II. dnia 1. Marca 1792. Panuje zatém rok *czterdziesty drugi*; mieszka w Wiedniu. Zaślubiony napród z Elżbietą Wilhelminą Ludwiką Xiężniczką wirtemberską dnia 6. Stycznia 1788; powtórnie d. 19 Września 1790 z Marją Teresą Karoliną Józefą Królowną sycylijską; potrzecie d. 6. Stycznia 1808, z Marją Ludwiką Beatryką Antoniną Józefą Joanną Arcy-księżniczką d'Este; poczwarte nakoniec d. 10 Listopada 1816 z Karoliną Augustą Królowną bawarską.

Dzieci.

1). *Ferdynand* Karol Leopold Józef Franciszek MarceLin, młodszy Król Węgierski, Cesarzewicz i Królewicz Następca tronu; ur: d. 19 Kwietnia 1793. koronowany Królem węgier. d. 28. Września 1830. (w Wiedniu).

2). *Marja Ludwika* b. Cesarzowa Francuzów, teraz Xiężna Parmy, Piacenzy, i Gwastalli; ur: dnia 12 Grudnia 1791 (w Parmie).

3). *Marja Klementyna* Francis: Józ: Cesarzowna, Xiężna Salerno; ur: d. 1 Marca 1798. (w Neapolu).

4). *Franciszek* Karol Józef, Cesarzewic; ur: d. 17 Grudnia 1802. (w Wiedniu).

5). *Marja Anna* Francis: Teres: Józ: Med: Cesa-rzówna, ur: 8. Czerwca 1804. (w Wiedniu).

Rodzeństwo.

1). *Karol* Ludwik, Arcy-Xiążę, Marszałek polny, Hetman Król: czeskiego i t. d. ur: d. 5. Września 1771. (w Wiedniu).

2). *Józef Antoni* Jan, Arcy-Xiążę, Wojewoda (Pa-latinus) Wielkórządzca, Hetman Królestwa węgier-skiego i t. d. ur: 9 marca 1776. (w Budzie).

3). *Antoni* Wiktor Józ: Jan Rajm: Arcy-Xiążę, Wielki Mistrz Zakonu Niemieckiego (Deutschmeister) i t. d. ur: 31 Sierpnia 1779. (w Wiedniu).

4). *Jan Chrzeciciel* Józef, Fab: Sebast: Arcy-Xią-

że, Jenerał Dyrektor Inżynierji i t. d. ur: 20 Stycznia 1782. (w Wiedniu).

5). *Rajnery* Józef Jan Michał Fran: Hieronym Arcy-Xiążę, Wice-Król lombardzko wenecki i t. d. ur: d. 30 Września 1783. (w Medjolanie).

6). *Ludwik* Józef Antoni Arcy Xiążę, Jenerał Dyrektor Artylleryi i t. d. ur: d. 13. Grudnia 1784 (w Wiedniu).

b). ROSSJA.

MIKOŁAJ I. Samodzierżca rossyjski, Król polski, Car sybirski, astrachański i t. d. ur: d. 17 Lipca 1796; objął rządy po bracie swoim Cesarzu Alexandrze d. 1 Grudnia 1825; mieszka w Petersburgu. Zaślubiony d. 13 Lipca 1817 z Karoliną Królowną pruską.

Dzieci.

1). *Alexander* Mikołajewicz Cesarzewicz Następca tronu ur: d. 29 Kwietnia 1818.

2). *Marja* Mikołajewna ur: 18 Sierpnia 1819.

3). *Ołga* Mikołajewna ur: 11 Września 1822.

4). *Alexandra* Mikołajewna ur: 7 Lipca 1825.

5). *Konstanty* Mikołajewicz, ur: 21 Września 1827.

6). *Mikołaj* Mikołajewicz, ur:

Rodzeństwo.

1). *Marja Pawłowna*, Xiężna sasko-wejmarska, ur: 16 Lutego 1786.

2). *Anna Pawłowna*, Królewiczowna niderlandzka, ur: 19 Stycznia 1795.

3). *Michał Pawłowicz*, Wielki Xiążę Rossyjski ur: 9 Lutego 1798.

c) PRUSSY.

FRYDERYK WILHELM III. Król pruski, Wielki Xiążę poznański i t. d. ur: d. 3. Sierpnia 1770; objął rządy po Ojcu swoim Królu Fryderyku Wilhelmie II. d. 16 Listopada 1797. mieszka w Berlinie.

Dzieci.

1). *Fryderyk Wilhelm*, Następca tronu, ur: d. 15 Października 1795.

2). *Wilhelm*, ur: 22 Marca 1797.

3). *Karolina*, Carowa rossyjska (zob. wyżej) ur: 13 Lipca 1798.

4). *Karol*, ur: 29 Stycznia 1801.

5). *Alexandryna* Xiężna meklemburg-szweryńska, ur: 23 Lutego 1803.

6). *Ludwika* Xiężna Fryderykowa niderlandzka, ur: 1 Lutego 1808.

7). *Albert* (Wojciech) ur: 4. Października 1809.

Rodzeństwo.

1). *Wilhelmina* Królowa niderlandzka ur: 18 Listopada 1774.

2). *Augusta* Xiężna (Elektorka) hessen-kassel-ska, ur: 1 Maja. 1780.

3). *Henryk* ur: 30 Grudnia 1781.

4). *Wilhelm* ur: 3 Lipca 1783.

RZĄDY KRAJOWE.

a) we LWOWIE.

Wielkorządca cywilny i wojskowy.

FERDYNAND Karol Józef d'Este, Arcy-xiążę Austrjacki, Kawaler złotego runa, wielkiego krzyża kr. węg: ord: S. Szczepana, wojskowego orderu Marji Teresy; S. Andrzeja, S. Alexandra newskiego, Stój Anny I. Klasy (ros.) S. Ferdynanda i zasługi (sycyl:) Gwelfów (hanow.) i t. d. c. k. Jenerał jazdy, właściciel 3. pułku Huzarów Nro 3. i jednego rossjiskiego pułku Huzarów; Prezydent Stanów Król: Gal: i Lodom.

Prezes Rządu, czyli Prezydent gubernialny.

Franciszek Baro Krieg z Hochfelden, rzeczywisty tajny Radzca, orderu Król: węg: S. Szczepana Kawaler.

Radzcy nadworni.

Aloizy Wicieź (*) z Stutterheim, ord: Leopolda Kawaler.

Konst-Baro Münch-Bellinghausen.

Radzcy rządowi czyli gubernjalni. (Gubernialräthe).

Antoni Winkler z Seefels. — Franciszek uro: Neu-

(*) Ritter.

hauser Protomedyk. — Józef Van - Roy. — Klemens Swoboda. — Wilhelm z Reitzenheim. — Ludwik Sertz z Ottensheim. — Józef Wicieź Jaxa Bobowski. — Ferdynand z Kronenfels. — Michał Salomon. — Franciszek Hehn z Rosenheim. — Antoni Bielawski. — Franciszek Krauss. — Tadeusz Chochlik z Wasilewa Wasilewski. — X. Karol Mierzwiński. — Kazimierz Hrab. Lanckoroński. — Karol Maschek. — Dominik Schneider.

Starostowie powiatowi (Kreishauptleute).

W Wadowicach Józef Loserth. — w Sądczu Dominik Kabath. — w Bochni Karol Berndt. — w Tarnowie Andrzej Ettmajer Wicieź z Adelsburg. — w Jaśle (niema) — w Sanoku Jerzy z Ostermann. — w Rzeszowie Ludwik z Nemethy. — w Przemyślu Karol Czetsch z Lindenwald. — w Samborze Wincenty Rolla Gadomski. — w Stryju Leopold Kratter. — w Kołomei Ignacy Martinowicz. — w Lwowie Fryderyk Dargun. — w Żółkwi Józef Wicieź Hipper z Hippersthal. — w Złoczowie Stanisław Przybylski. w Brzeżanach Józef Werner. — w Stanisławowie Kazimierz Wicieź z Milbacher. — w Tarnopolu Józef z Lindemann. — w Zaleszczykach Jan Nitecki. — w Czerniowcach Franciszek Kratter Rad. nadw.

b). w POZNANIU.

Naczelny Prezes:

Flottwell.

Vice-Prezydent.

Leo.

Radzcy Wydziału I. (Spraw wewnętrznych).

Plichta.— Kulau.— Peterson.— Stranz.— Süvern.
D. Klee—D. Kölle.

Radzcy Wydziału II. (Spraw duchownych i Oświecenia).

Strödel.— Kulau.— D. Jakob.— Fechner.— D.
Dütschke.—

Radzcy Wydziału III. (Skarbu).

Neuhaus.— Fock.— Rudzicki.— Tittel.— Brzozowski.— Klebs.— Stranz.— Peiler.

Assessorowie.

Naumann.— Troschel.— z Raumer.

Starostowie. czyli Landraty.

Z Tieschowitz w Odolanowie.— z Brinken w Międzychodzie.— Bitter w Babimoście.— Schubert w Buku.— z Heinitz we Wschowy.— Stammer w Krobi.— Harczewski w Krotoszynie.— Liebeskind w Kościanie.— Żychliński w Międzyrzeczu.— Twardowski w Obornikach.— Rankowic w Płoszewie.— z Hohberg w Poznaniu.— Zaydler, w Szamotułach.— Borowski w Szmiglu.— Nosarzewski w Szremie.— z Wimmer w Szrodzie.— z Grevenic we Wrześni.

c) w BYDGOSZCZY.

Prezes.

Wissmann.

Vice-Prezydent.

Kozierowski.

Radzcy Wydziału I. (Spraw wewnętrznych).

Baro Schleinitz. — Adler. — D. Ollenroth. — Rogalli. — Runge. — Schubring. — Romberg. — Bauer. — Obuch. — Frank. —

Radzcy Wydziału II. (Skarbu).

Adler. — Meissner. — Schulemann. — Rogalli. — Dittmann. — Ruffmann. — Jachmann. — Kries. — Obuch. —

Starostowie czyli Landraty.

Wüstenberg w Bydgoszcy. — Weiss w Chodzieszu. — Riedel w Czarnkowie. — z Gumpert w Gnieźnie. — Kienitz w Inowrocławiu. — z Kuhlemann w Mogilnie. — Hłoczkiewicz w Szubinie. — Bukowiecki w Wyczycy. — z Ebers w Wągrowcu. —

WYBÓR STANÓW KRÓLESTW GALICJI
I LODOMERJI.

Prezes.

J. Królew. Mć Arcyksiążę Ferdynand d'Este j. w.

Zastępcy Prezesa.

Franciszek Baro Krieg z Hochfelden. j. w.

Jan Kąnty Hrabia Stadnicki, c. k. rzeczywisty
tajny Radzca i Podkomorzy, tudzież wielki Marszałek
koronny Królestw Galicji i Lodomerji.

Deputaci duchownego stanu.

Franciszek Xawery Zachariasiewicz, Kustosz Ka-
tedr. Doktor i wysłużony Professor Teologii, Dy-
rektor Teologicznego Fakultetu przy c. k. Lwowskim
Uniwersytecie.

Józef Broniewski, Kanonik metrop. lwow. obrz.
łac. i Rektor metrop. Seminarium.

Assessorowie honorowi.

— — — — —

Deputaci Pańskiego stanu (Magnatów).

Ignacy Hrabia Krasicki, wielki Łowczy koronny.
orderu S. Stanisława, Kawaler.—

2. — — —

Assessorowie honorowi.

Tadeusz Hrabia Łoś.

Leopold Hrabia Krasiński.

Deputaci rycerskiego stanu.

Tadeusz Chochlik z Wasilewa Wasilewski c. k.
Radzca rządowy.

Kazimierz Badeni.

Assessorowie honorowi.

Jan Uruski.

Stanisław Bochdan.

Deputat stanu miejskiego.

— — — —

Sekretarz.

Jan Bojarski.

Archiwista.

— — — —

Koncylista i tłumacz.

Antoni Mochnacki.

Protokolista.

Jan Pawulski, ozdobiony sr: Krzyżem wojskowym
polskim.

Registrant.

Jan Adamowski.

Kanceliści.

Mateusz Jankowski.

January Skarżyński.

Niepłatny Auskultant.

Odźwierny.

Maciej Wiszniowski.

Woźni.

Wacław Czermak.

Michał Macuski.

Okolista Stanowy.

Andrzej Potakowski.

ZAKŁAD NAROD. IM. OSSOLIŃSKICH

we Lwowie,

NAJWYŻSZĄ OPIEKĄ JEGO CES. KRÓL.

APOST. MCI ZASCZYCONY.

Kurator naukowy.

Henryk (Hincza) Xiążę *Lubomirski*, Hrabia na Wiśniczu, pan na Przeworsku, Szarogradzie, Równie i innych, Orderu S: Jana Jerozolimskiego Komandor, wielu Towarzystw uczonych członek i t. d.

Kurator ekonomiczny.

Teodor (Bogdan) *Broniewski*, dziedziczny posiadacz dóbr funduszowych Zgórsko, Wola Mielecka i Strzelce z przyległościami.

Dyrektor (Kieruj).

Konstanty (Stałosz) Leliwa *Słotwiński*, Członek
Towarzystwa naukowego w Krakowie.

Kustosz (Strażnik).

Obróńca prawny.

Erazm Pobóg *Bromirski*, O. P. D.

Kassa (Skarbnica).

Jan z Kasperek c. k. Nad-Płatnik.

Fryderyk Tajgner Kontroller (Podskarbi).

Pisarnia.

Pisarze { Juljan Alexander Kamiński.
Wojciech Madejski.

Praktykanci { Stanisław Przyłęcki.
Alexander Komarnicki.
Tadeusz Chądzyński.

Posługacz Michał Dziaduś.

Stróże { Marcin Popowicz.
Ignacy Zaydler.

Drukarnia (Wytłocznia).

Zawiadowca Franciszek Ząbkowski.

Zecery (układacze) { Kazimierz Thomain.
Anzelm Smoliński.
Stanisław Krzyżanowski.

Presser (Wyciskacz) Alexander Ztemicki.

Uczeń Alexander Wnorowski.

Nadawacze { Michał Balicki.
 { Szymon Kubaj.

Litografja (Kamieniopiśnia).

Antoni Wilhelm Nennel, c. k. nauczyciel pięknego pisania.

Rysownik Edward Stoltz.

Wyciskacz Harol Sprung.

Nadawacz Wojciech Fiałkiewicz.

WAŻNIEJSZE ZDARZENIA

R. 34 W KAŻDÉM STÓLECIU ERY CHRZEŚCIAŃSKIEJ.

I.

34. Cesarz Tiberjusz panuje w Rzymie; lecz gnusny, rozwiąży i okrutny zaniedbuje sprawy państwa; ztąd nierząd w kraju. Ograniczni Sarmaci przechodzą Dunaj; napadają Mezję i Panonję (teraźniejsze Węgry) i wojując szczęśliwie do domu z łupami wracają. (*Sueton in Tiberio c. 41*).

II.

134. Za panowania Cesarza Adrjana, buntują się Żydzi przeciwko niemu, pod dowództwem niejakiego Barkokweby (Barcochebas), co w syrjackim języku znaczy: *syn gwiazdy*. Nabudowali wiele zamków i Rufa Starostę (Praetor) od siebie wypędzili. Wysłany przeciw nim Sewer, niechciał walnej bitwy zwodzić, ale ich przecie namowami, złotem i głodem pokonał. — (*Dio Cassius in Herodiano*)

III.

234. Alexander Severus Ces. rzymski pobija Germanów, gotuje się przeciwko Sarmatom, którzy Za-

dunajszczynę najeżdżali, ale śmierć zniweczyła jego zamiary.—(*Aelius Spartian*).

IV.

334. Sarmaci zagrożeni od Gotów, dla obrony lepszej uzbroili niewolników. Przyszło do wojny, skończyła się pomyślnie; ale niewolnicy, dostawszy raz broni w ręce, już do posługi panów powrócić nie chcieli, tylko się wolności i równości praw ze szlachtą, a krótko mówiąc, rządu gminowładnego domagali. Dufni w zasługę oswobodzenia kraju, przeciwko Panom żądania ich odpierającym powstają, wreszcie liczbą o wiele niższych, z własnych domów wypędzają.—Cóż robić? Szlachta z żonami, dziećmi i domownikami, uciekają się do łaski Cesarza Konstantyna Wgo, który ich przyjął chętnie i przesłał 300,000 różnej płci i wieku po Tracji, Macedonji i Włoszech osadził (*S. Hieronym. Chronic.*)

V.

434. Attila, bicz boży, przewodzi Hunnom; pod-mówiony od Honorji siostry Cesarza Walentynjana, napada państwo rzymskie; niepokonani od niego Sarmaci, ale sprzymierzeni, pomagają mu do zwycięstw i tryumfów. (*Ammian. Marcell.*)

VI.

534. Za czasów Cesarza Justynjana I. wódz jego

Chilbudjusz bronił Sławianom przebycia Dunaju; przeprowił się za tę rzekę, ale spotkawszy ogromną ich siłę, wielką klęskę poniosł, sam życiem przypłacił, a Sławianie w dzierżawy rzymskie wkroczyli. (*Procop.*)

VII.

634. W Sławiańszczyźnie panował, a raczej rej wodził, Samo Frankończyk; wojował przeciw niemu Dagobert Król austrazjiski, ale niepomyślnie. Jęczała Turyngja pod nieustannymi najazdami Sławian, nie poskromił ich Zygebert syn Dagobertów, nie pokonał Rudolf Xiążę Turyngji. (*Aimoin. Fredegar.*)

VIII.

734. Lechja i Chrobacja pod rządem dwunastu Wojewodów czyli Żupanów, w gminowładztwie zostając, poprzedniemi zwycięztwami pogranicza uskromiwszy, w pokoju zupełnym zostawały. Dorywcze drobnych pokoleń bójki, gasły (że tak rzekę), między domowemi opłotami, nic za sobą ważnego nie ciągnąc. (*Ossoliński*) Leo Cesarz prześladowuje czcicieli obrazów. (*Anastas. Monolog. Graec.*)

IX.

834. Zagłuszeni od Karola Wgo pograniczni Sławianie, pod niedołężnym synem jego Ludwikiem, głowę podnoszą i niepodlegli czoło sąsiadom stawiają.

Panował w Lechji Leszek, w Chrobacji rząd gminowładny; a chociaż Ludwik Cesarz, od własnych synów do klasztoru wtrącony, na tron przywrócony został, Sławianie jednak samoistność swoją utrzymali. (*Eginhard. Reginon.*)

X.

934. Wojował Otto W. Cesarz przeciwko Sławianom nadelbiańskim; odebrał im dawne zabory w Saxonji, Odry wszelako nie przebył. (*Wityk. Corbej*)
W Lechji panował Ziemomysł; wiara chrześcijańska promienie swoje już tu poselać zaczęła.

XI.

1034. Przytułek dany Jędrzejowi, Beli i Lewancie Xiążętom węgierskim, braciom stryjecznym S. Stefana, odsuniętym od tronu, sprowadził pomstę Węgrów na Polskę; ci przeszedłszy Dunaj, zajęli terazniejsze stolice: trenczyńską, liptowską, orawską i gemerską, dawniej do Polski należące. Bolesław bowiem Chrobry, i w Dunaju, na granicy dawniej Sarmacji bił słupy żelazne; odrodny syn jego Mieczysław II. gnuśny, łakomy, od żony Ryxy zawojowany, z rozpaczy—jak niektórzy twierdzą—oszalał, i dnia 15 Marca, bez żalu narodu, życia dokonał. (*Martin. Gall.*)

XII.

1134. Bolesław Krzywousty Król polski, który

wszystkim sąsiadom tak mocno dał się we znaki, wojował tego roku Węgry, chcąc powetować klęski, jaką roku 1132 przez zdradę Borysa Kolomanowica i tchórzostwo Wojewody krakowskiego poniósł. Obległ Wyszogród, gdzie się Bela zamknął; ale posłyszawszy o napadzie Czechów pod Sobiesławem na ziemię polską, musiał odstąpić oblężenia i ruszyć do Szląska. Zebrał po drodze rycerstwo krajowe i pomnożywszy go halickimi posiłkami, cały kraj Czeski aż do Laby (Elby) zpustoszył i z płonem do kraju wrócił. (*Martin. Gall*).

XIII.

1234. Bolesław wstydlivy Xiążę polski, wymknąwszy się z więzienia w Sieciechowie, gdzie go Stryj Konrad osadził, wyjechał do Szląska, szukać pomocy od Henryka Wrocławskiego. Jakoż znalazł ją i wrócił do kraju, chętnie od wszystkich za Pana przyjęty; ale nie mając czém Henrykowi za podjęte wydatki zapłacić, puścił mu xięstwo krakowskie, odkąd tenże Henryk Xięciem krakowskim i wielko polskim pisać się począł (*).

(*) Tak twierdzi *Naruszewicz* *Histor: naro: pols: IV*. Mam atoli pod ręką oryginalny wyrok tegoż Henryka roku 1229 w sprawie klasztoru tynieckiego przeciwko niejakiemu Żegocie, o wieś Grodziec czyli Grójec wydany, gdzie się już pisze: *henricus dux zlesie et cracovie*.

1334. Kazimierz W. Król polski, odziedziczywszy po ojcu Władysławie Łokietku wojnę o Pomorze z Krzyżakami, i o Szląsk z Czechami, warzył niechęć przeciw obu, a pieścił chęć uporządkowania kraju, co tylko w pokoju skutecznie można. Patrzał z żalem, jak obszerne ojców jego dziedzictwa, w obce ręce przechodzą. Dom *luxemburski* szląską ziemię opanował, *bawarski* odrywkami Wielkopolski, nową Marchję (Neumark) mnożył; zbrojny zakon, dzieło Władzców polskich, za tarczę od pogaństwa, ich dobroczynnością sprowadzony i hojnie obdarzony, rzucił się niewdzięcznie na swoich dobroczyńców.

Wahał się długo Kazimierz między Bawarczykiem i Luxemburczykiem, któremu z nich podać rękę do zgody, dla łatwiejszego poskromienia Krzyżaków.— Karól węgierski, szwagier królewski, podjął się pojednać Kazimierza z Janem Czeskim, będąc obu krewnym, a od Jana wyraźnie zaproszonym. Ale chytraść Luxemburczyka, jedną rękę do zgody, drugą do łupieztwa wystawiała. Nie mogąc tego dokazać, aby Xiążęta Ziembiccy (minsterberscy) i Swiedniccy, dali się przychylić do służebnej powolności Czechom, wysłał Jan syna swego Karola Margrabię morawskiego, ażeby i te xięstwa, Polszcze dotąd przyległe, liczném wojskiem do poddania się Czechom zniewolił.

Z téj okoliczności powstały między polskim i czeskim ludem wzajemne najazdy, gdy z nich jedni Bołkona (Bolesława) Świdnickiego prześladowali, drudzy jako swojego bronili. Dla uspokojenia tych zatargów, przyjęto w Sandomierzu zawieszenie broni na rok jeden, a to uczyniło wstęp do dalszych układów z Czechami, za radą i pośrednictwem Karola węgierskiego, który z osobistych widoków, wielce się tém zajmował, chcąc zapewnić synowi swemu Ludwikowi, z siostry Kazimierza urodzonemu, następstwo do korony w Polsce. (*Długosz, Kromer. Naruszewicz.*)

XV.

1434. Mikołaj Siestrzeniec Kornicz, bywszy Burgrabia będziński, zebrawszy w Toszczańskim i Oświęcimskim kupę zbrojnych, nią okolice Sławkowa do Biskupstwa krakowskiego należące zajechał, płonieniem i łupieżą spustoszył i do Morawy umknął. Wrócił potem do Szląska i czy za wyraźném zezwoleniem, czy za pobłażaniem ograniczonych Xiążąt, Koziegłowy Krystyna Kasztelana sądeckiego majątność, wyłupił i zniszczył. Żalił się Krystyn przed królem Władysławem Jagellończykiem, i przed panami Rady, lecz sam sobie zostawiony, opanował swoją mocą miasto Gliwice i z niego kraje szląskie, mianowicie Oświęcimskie i Toszczeckie pustoszył. Prosili więc Xiążęta szląscy o zjazd na pośmierzenie

tych napadów; a gdy do tego miasto Będzin i dzieć S. Jadwigi 1434 wyznaczono, zjechali: Biskup krakowski Zbigniew, Mikołaj z Michałowa Kasztelan i Starosta krakowski z innymi Panami polskimi, a Bernat Opolski, Mikołaj Raciborski, Waclaw Cieszyński i Waclaw Oświecimski, Xiążęta szlęscy z drugiej strony. Tam zgodnie uchwalono, ażeby szkody obopólne wyrównano, a Mikołajowi Siestrzeńcowi, jako spokojności publicznej burzycielowi, żadnego przytułku nie dawano, ani mu téż przewożenia łupów i kradzieży nie pozwalano. (*Długosz*).

XVI.

1534. Sejmowano w Piotrkowie, a co większa bez Króla, bo Zygmunt I. bawił w Wilnie, dla trwającej z Moskwą wojny. Szczęściło się znacznie Litwie, czyli — jak Bielski pisze — *rzadnie fortunilo*. Zwiedli bitwę niedaleko Starodubia, i Moskwę na głowę porazili; z dwóch moskiewskich Hetmanów, jeden zginął, drugi żywo pojmany. Miasta: Starodub, Radohoszcz, Czerniejów i Smoleńsk opanowane; nieprzyjaciel zbity i rozpedzony. (*Bielski*).

Jan Tarnowski Wojewoda ruski, Hetman koronny uprzedzając Tatarów, corocznych prawie nieprzyjaciół Polski, do łupieztwa nawykłych, z Gorliczy na pod Przeworskiem, na czele bitnej jazdy przeciwko nim ruszył, a wzmocniwszy siły swoje przy-

byłemi z Rusi i Podola rycerstwa polskiego hufcami, pod Chmielnikiem stanął, zamek obwarował i tak kraj cały zasłonił. Rolnik spokojnie niwy obrobił i plon sowity zebrał. Pan zamki murował lub ztwierdzał. Andrzej Tęczyński, Kasztelan krakowski podniósł z gruzów Trębowłę, Piotr Kmita Marszałek koronny Medykę nad jeziorem zbudował; Pruchnik wałami wzmocniony, Dynów nad Sanem przez Piotra Waprowskiego na warownię przerebiony. (*Wapowski*).

XVII.

1634. Między Drochobużem i Wiaźmą sławny traktat pokoju między Polską i Moskwą, nad rzeką Polanówką zawarty, a przez Cara Michała Fedorowicza zaprzysiężony; na mocy którego miasta: Czerniechów, Siewierz, Nowogrodek, Smoleńsk, Drohobusz, Biała, Rosław, Starodub, Trapisko, Poczopów, Nowel, Sobieszca, Krasnybród, Moroskłończa, i Popowa góra z okolicą, żywnością, bronią i mieszkańcami, Polsce na zawsze ustąpione zostały, a Car zrzekł się przybranych tytułów Smoleńskiego i Czerniechowskiego Xięcia, za co Król Władysław IV. zwrócił dyploma, którym na carstwo moskiewskie od narodu wybrany został.

Tegoż samego roku, Porta ottomańska przymierze z Polską potwierdziła, a margrabia zgorzelecki (bran-

denburski) Jerzy Wilhelm, tudzież Xiążę pomorski Bogusław, jako lennicy hołd winny Królowi polskiemu zaprzysięgli. (*Piasecki*).

XVIII.

1734. Sejm Koronacyjny w Krakowie; Fryderyk August III. Elektor Saski, za wsparciem Karola VI. Królem polskim obrany, dnia 17 Stycznia koroną uwieńczony został. Umówione z Narodem i zaprzysiężone od Króla *Pacta conventa*. (*Vol. Leg. VI. f. 620*)

XIX.

PRZEBIEG NIEWIEŚCI.

(Opowiadanie byłego oficera)

My rządziem światem, a nami kobiety.

IG. KRASICKI.

Niech żyje życie wojskowe! człowiek w niém zawsze czegoś wesołego doświadczy i lubo niekiedy srodze bięda dokucza, jednakże jest wiele przyjemnych chwil w wojsku, których nie dałbym za wszystkie przyjemności spokojnego życia, jak to mówią, za piecem. Jak ochoczo idzie się na śmierć przy bębnów i muzyk odgłosie, jak rozkosznie smakuje kęs spleśniałego chleba po dwu dniach głodu! Nie raz przy wytwornie zastawionym stole, bankietowalem w Paryżu w restauratorni Verrego, pienił się prawdziwy szampan w kryształowych kielichach, najwykwitniejsze sosy wonią i smakiem łęchtały podniebienie, a jednak nie zjadałem je z takim apetytem, jak po przejściu przez Berezynę kawał twardego suchara, tuląc się pośród śniegu przy dogorywającym ognisku. Słowem życie wojskowe ma swoją nieprzyjemną i przyjemną stronę, ale ostatniój daleko więcej. Wszakże chwile nieprzyjemne tak

łatwo się zapominają, a o przyjemnych tak się długo pamięta. Zdarzenie, które poniżej opowiem; należy, jeśli nie do najprzyjemniejszych, to bez wątpienia do najweselszych mojego życia, a ile razy wspomnę sobie o nióm, od śmiechu wstrzymać się nie mogę. Nie wiem czy rzecz ta czytelnikom tak wesołą wydawać się będzie, jak mnie; lecz jeśli tak się nie stanie, będzie to raczej winą opowiadania, nie zaś samego zdarzenia. Więcej do oręża, jak do pióra przyzwyczajony, chropowato nióm władam i najczęściej z próżnowania (tój podobnoś najistotniejszej wielu autorów przyczyny); lecz niechbyno znowu trąba wojenna zabrzmiała, a rzuciłbym i tę dopiero co rozpoczętą powieść i pośpieszyłbym na pole sławy, wyrabiać żywą osnowę dla przyszłych powieściopisarzów. Lecz trąby sławy, co mówię, nawet trąbki nie słyhać. Spekulacyjna i rachunkowa Europa, jak wszystkie staruszki, więcej gadliwa niż czynna, na papierze i w izbach parlamentowych walczy; przeto stary żołnierz, nieznający się na giełdowych interesach, lub szeregierstwie dziennikarskiem, musi rad nie rad próżnować i pisać dla bibuły drukarzów (żeby przynajmniej czystej), swoje przypomnienia młodości.

Przeciągając roku 18** przez Rzeszę niemiecką, staliśmy czas długi w miasteczku R*, małym, ale czystym, jak wszystkie niemieckie, ze studnią w

środku rynku, z kamieniczkami o jednym piętrze w około i z tak zwaném *Volksgarten*, gdzie tkliwe Niemki schodziły się robić pończochy i rozprawiać o romansach, które czytały, a oraz wykonywały w domu. Nie zle nam było na leżach w krajach niemieckich; ludzie tam spokojni, poczciwi, lubiący największego nawet swojego nieprzyjaciela, gdy z nimi co wieczora o jednéj godzinie zagrał w *Kafenhausie taroka* i choć nas nienawidzono, jako żołnierzy Napoleona, (którego w tedy Niemcy, w ślachtetném, lubo może nie słuszném oburzeniu się, nieprzyjacielem swobód swoich mienili), jednakże nie trzeba było mieć żadnej z ich strony obawy, jak np: w Hiszpanji, gdzie każdy kęs jadła unieprzyjemniano nam tą myślą, że w nim może trucizna ukryta. Niemiec niemniej od Hiszpana kochał ojczyznę swoją, niemniej nienawidził Cesarza Francuzów i jego liczne, ze wszystkich stron świata, zebrane szeregi; ale moralnie i religijnie z czystszeimi zasadami w sercu, starał się mocą ducha swojego, idealnie pokonywać nieprzyjaciela, podkopywać jego moralne panowanie, jego lepsze *ja (ich)*, gdy przeciwnie był wyższym nad to, by miał co do czynienia z jego drugim, gorszym *ja*, z jego realném istnieniem, które nad najwznioślejsze wyobrażenia o umysłowej godności człowieka, o jego życiu indywidualném, o szczęściu kosmopolityzmu, przenosi kawał dobrej

pieczeni, lub smacznie upieczonego kapłona. Zgoła nie źle nam się powodziło między Niemcami i śmia-
 liśmy się nie raz ze wszystkich wybryków ich poli-
 tykomanji, z jakimi Kotzebue i inni autorowie nie-
 mieccy miotali się w pismach czasowych na Napo-
 leona i ogółem na wojsko jego. Nie przeczę, że ci
 ostatni mieć mogli słuszne przeciw nam powody,
 ale że Kotzebuemu szło o co innego, nie o dobro
 Niemiec, to dzieje późniejsze okazały.

Dano mi kwatere w domu jednego z członków
 miejskiej municypalności, który oraz handlem się
 trudnił. Był to mały podsadkowaty Niemiec, podo-
 bny zupełnie do komicznych ojców w komedjach
 niemieckich. Można go było śmiało nazwać prze-
 chodem między 18tym i naszym wiekiem, jak są
 przechody w królestwach historii naturalnej; albo-
 wem przy sukniach nowszego kroju zachował da-
 wny *Haarbentel*, pończochy i trzewiki ze sprzączka-
 mi. Wesoły, jowialny, niekiedy nawet dowcipny
 wguście *Balamuta* (*), mimo że żart niesmaczny czę-

(*) *Balamut*, pismo czasowe satyryczne wycho-
 dzące w języku polskim w Petersburgu. Autorom pi-
 sma tego nie można odmówić dowcipu, lecz z buj-
 nej wesołości wpadają często w niesmaczność i w ka-
 żdym artykule wykrywają dażność, której bynajmniej
 chwalić nie można. Owo wieczne powstawanie na
 zacnych poczciwych Żmudzinów, równie jest nie-
 sprawiedliwe, jak nudne.

stokroć za dowcip udawał, nie był jednak najnieprzyjemniejszą figurą w domu i nie raz lubiłem z nim grywać *pufa*, (którego mnie nauczył), lub przy butelce reńskiego wina, rozmawiać o nowinach miejskich. Tylko polityką nie trzeba go było zaczepiać; spokojny zawsze, stawał się w tedy opryskliwym, *Haarzopf* podnosił mu się do góry, nos rubinami kameryzowany rozprzestrzeniał mu się, z gniewem uderzał ręką o stół i z wymową najzapalczego demagoga, deklamował tyrady na Napoleona, nieuwważając, że w mojej obecności to czynił. Inną razą i w innych okolicznościach, byłby poczuł odemnie zemstę obrażonej miłości własnej, lecz jak czytelnik z późniejszego przekona się, wiele zależało mi na skarbieniu sobie jego względów, ażebym mógł go obrażać.

Był to wdowiec i wdowiec w najwyższym znaczeniu tego wyrazu, bo nie miał dzieci. Sam jeden prawie na tym świecie, cały swój majątek chował dla jednej krewnej swojej, córki swojego stryjecznego brata, do której czuł przywiązanie ojcowskie, a może coś więcej jeszcze, bo ludzie przebąkiwali, iż ją sobie na żonę wychowywał. Cóżkolwiek bądź Ernestyna była godna być żoną, lecz nie takiego oryginału, jak pan Dietrych. Piękna, czuła, skromna Ernestynka, była chodzącą sprzecznością swojego stryjaszka, i można sobie wyobrazić, że po-

znanie jęj o wiele uprzyjemniło mi pobyt w R*, a ogółem w domu jęj stryja. Najszczęśliwszym się czułem, kiedy grała na fortepianie i śpiewała, a ja stojąc za jęj krzesłem nóty jęj przerzucałem i egoista, za każdą podobną przysługę zaraz sobie nagrodę odbierałem, to jest w przelocie całowałem lok moję Ernestynki, a czasem jeszcze co więcéj. Słyszałem śpięwy Catalani, Sontag, Fodor i wszystkich prawie sławniejszych śpięwaczek Europy; lecz czémże one są przy prostem, naturalném, a jednak tak przyjemném śpięwaniu Ernestyny? Były to obrazy sławnych mistrzów z najpyszniejszym kolorytem, wykończone w najdrobniejszych rysach, ale jakże martwo wydają się obok najmniejszego żywego płodu natury! Wyobrażam sobie, że tak aniołowie musieli śpięwać hymn miłości dla pierwszych ludzi. Dusza moja rozpływała się wtedy w słodkiém uczuciu zachwycenia i po ukończoneń śpięwaniu, jeszcze drżący z lubego upojenia, z zapalem przyciskałem do moich ust rozognionych pulchną, białą rączkę Ernestyny, mniej zważając na wzrok zachmurzony stryjaszka, którym poglądał na zbytnie moje dziękczynienia za rozkosz, jaką mi jego synowica sprawiła. Lecz co ja uważałem na jego chmurzenie się; gdybym był wiedział, że wtęj chwili smok żarłoczny pochłonie mnie w swęj pasczy, lub ziemia rozstąpi się podemną, a ja w jęj otchłani wpadnę; gdy-

bym był wiedział o tém, i gdyby tylko od niepocałowania Ernestyny moje ocalenie zależało, byłbym ani chwili się nienamyślał i natychmiast pocałował. Z téj więc strony musiał P. Dietrych nie jedną gorzką połknąć pigułkę i miałem w tém rozkosz niejako, dozys podobnych pigulek powiększać mu codziennie.

Czasem czytaliśmy razem, najwięcej po niemiecku. Nie będąc wtedy jeszcze biegłym w języku niemieckim, nie łatwo rozumiałem poezje, a Ernestyna najwięcej poezje lubiła. Czytując więc zemną tłumaczyła, wyjaśniała mi wiele i wprowadzała tym sposobem do tajemniczój świątyni poezji niemieckiej. Najczęściej czytaliśmy Szyllera i ten mi się najwięcej podobał. W Göthem zagustować nie mogłem, mimo przechwał i uprzedzenia Ernestyny. Znajdowałem w nim wiele pięknego, miłego, zajmującego, wiele wielkiego nawet, lecz jeden Szyller tylko unosił mnie w krainę zachwycenia. W Szylерze odkryłem świat inny, świat piękniejszy uczuć i to w nim rozwidniało przed moim wzrokiem, co dotąd w ciemnościach było. Mocą jenuusu, wady, nawet zbrodnie ludzkie, odznaczał kolorytem wielkości. Przekonałem się, że nimem czytał Szyllera, nie znałem poezji. Cześć sławie Woltera i Russa! cześć zasługom naszych pisarzy ośmnastego wieku! z upodobaniem odczytuję zawsze ich dzieła, lecz nigdy tom cały którego z onych autorów, nie upoi mnie taką rozko-

szą, jak jedna scena z Pozą w Don Karlosie, lub niektóre sceny w Wallenszteinie. Wtedy zapominam o wszystkiém, nie jestem w tym pokoju, gdzie czytam, jestem na widowni świata, na obszernej widowni historii, zapominam o wszelkich ciężarach cisnącej mnie ziemskości, o wszelkich troskach życia zapominam. Że po tylu zawiedzionych w życiu mojem nadziejach zupełnej nieuległem rozpaczy, winienem to jeniuszowi Szylléra.

Niezastanawia mnie to bynajmniej, że Szyller tak powszechnie jest znanym i czytany poetą w Niemczech, sądząc podług siebie o wszystkich; nie można go nie czytać, a przeczytawszy raz, nie można się oderwać. Jest on jak czarodzieje dawnych wieków, do których gdy raz kto zagadał, musiał ciągle gadać, choć już czarodzieja nie było. Znam jedno miasteczko w Niemczech, gdzie wszyscy mieszkańcy umieją prawie na pamięć Szyllera, od pani aptékarzowej do jój pokojówki, od pana burmistrza do jego stróża. Lada chłopak sprzedający kiełbaski deklamuje chropowatym głosem:

Auch ich war in Arkadien geboren!

Ale dosyć o Szyllerze, wróćmy się do Ernestyny. Że mnie lubiła, nie mogłem tego nieuważać; każde słowo, każde spojrzenie zdradzało jój czucie, a kochanek ma wzrok tak przenikliwy, że pozna myśl najskrytszą swojej lubiej. W oczach kobiet jest ba-

rometer, wydający tym na jaw najskrytsze ich uczucia, którzy na tym poznać się umieją. Jest to czu ciomierz sentymentalny, jeśli w sprawie serca, wolno użyć zimnego wyrazu techniki. Najprzyjemniej mi było rozmawiać z Ernestyną, lecz stary pilnował nas, jak najgorliwszy celnik kontrabandy. Musiał uważać, iż do synowicy słodziej się uśmiecham, jak do niego, ponieważ od niejakiemu czasu nigdy prawie z domu niewychodził, a szczególnie po południu, wiedząc, że rano byłem służbą zajęty. Mimo tego jednak, nie brakowało Ernestynie na okazywaniu mi dowodów swojego przywiązania; miłość obfituje w przebiegi i jak chce, co chwila ulubienca swojego uszczęśliwić może, to poufałem mrugnieniem, to tajemném uściśnieniem ręki i innemi podobnemi rzeczami, które człowiek obojętny, drobnostkami nazywa, które w oczach przestającego kochać, wydają się tak już nieciekawe, jak stara gazeta, lecz które w wiosnie miłości, są tém dla kochanków, czém tyraliery przed potyczką, ułatwiają pewność ataku.

Razu jednego, nad spodziewanie moje wcześniej do domu powróciłem; zastaję samą tylko Ernestynę i uniesiony tym niebios pojawem, rozkoszuję przy jej boku w błogiej krainie zachwycenia. Tysiąc rzeczy miałem jej do powiedzenia, do zrobienia tysiąc zapytań. Układaliśmy plany częstszego widywania się i każdy wyświadczony mi wzgląd nowy, pieczę-

owałem całusem, jak pieczętką na dokumencie. Wszakże to był dokument, którym obopólnie zapisywaliśmy sobie serca; dokument najważniejszy na świecie, któremu nawet zaprzeczający głos wszystkich ludzi, nie jest wstanie w przekonaniu wewnętrzném odebrać wartości.

Gdy tak o tém i o owém rozmawiamy, a ja trzymając Ernestynę w objęciu, co raz ją bliżej do mojego serca przyciskam, leci pokojwa, nasz powiernik w miłości i znać daje, że stary idzie. Jak piorunem dotknęła mnie wieść ta; chcę uciekać, lecz już było zapóźno, a Ernestyna prosi mnie na miłość Boga, ażeby Stryj nie zastał mnie przy niej. Co było robić? w przypadkach gwałtownych zwykle nic na myśl nieprzychodzi, a tu już na schodach słychać było niezgrabne starego stąpanie, co odbijało się w duszy mojej tak groźnie, jak pierwsze dział wystrzały w uchu nowego żołnierza. Mało zważając na skutki ztąd dla Ernestyny wyniknąć mogące, już chciałem śmiało stawić czoło staremu, gdy Ernestyna porywa mnie za rękę i do szafy wtrąca. Wszystko to było dziełem kilku chwil i zaledwo się postrzegłem, już ciemność szafy osłoniła mi oczy. Cóż było robić? musiałem uleść konieczności, i nigdy niezmykając z placu przed nieprzyjacielem, gdzie działa ryczały, gdzie było tysiące nasrożonych bagnatów, mimo woli musiałem ustąpić z placu stare-

mu assessorowi municypalności. Lecz czegoż z nami nie dokaże dziewczyna? największego zucha ubierze w *szlafmycę*; wreszcie budowałem na przemysł Ernestyny, którego tylokrotne miałem już dowody.

Siedzę w szafie, dech prawie wciągam w siebie, lecz któż sobie podziwienie moje wyobrazি, gdy między starym i Ernestyną następującą usłyszałem rozmowę:

Ernestyna „Ach! kochany stryjaszku (tak go zawsze nazywała) dobrze że przychodzisz.”

— „Albo co — zapytał stary i zaczął coś w papierach przerzucać.”

Ernest: „Dali-Bóg, nie dam sobie rady z tym porucznikiem, ciągle mnie przesładuje.”

P. Dietrych, „Niby ty z tego nie kontenta.”

Ernest: „Stryjaszek także coś gada; póki przyzwicie się zachowywał, to mu nie mogłam powiedzieć: Idź sobie WPan; z resztą oficer nieprzyjacielski...”

— „Alboż on nieprzyzwicie zachowywał się? „ ofuknął stary podchwytyjąc z gniewem i o krok odskoczył od papierów. Mnie gorąco i zimno robiło się w szafie.

Ernest: „Już to tak nieprzyzwicie bardzo, to nie; ale wystaw sobie stryjaszek, był tu przed chwilą i błagał mnie, bym dziś wieczorem w ogrodowej altannie dała mu *rendez-vous*.”

Wspominałem coś o przyjemności wieczora, o

świetle siężyca, o romantyczném położeniu altany, ale o wyraźném *rendez-vous* nie było mowy. Zbyt miałem delikatności, ażebym się z tém odezwał. Kłamczyni! Niepojmowałam, jaki cel miała w utworzeniu téj bajki. Już chciałem wypaść z szafy i zawstydzić ją; ale wstrzymałem się jeszcze, wszakże wiedzieć musiała, że słyszę, cóż więc do takiej potwarzy spowodować ją mogło?!

P. Diet: „I cóżes mu na to odpowiedziała? było skarcić zuchwalca; ale poczekajno paniczu, nauczę ja ciebie!”

Ernest: „Cóżem mu miała powiedzieć? musiałam przystać, bom się go bała. Lecz taki plan ułożyłam sobie: Trzeba go zawstydzić i to pamiętnym sposobem, jest to broń najlepsza na takich śmiałków. Stryjaszek przebierze się więc w moje suknie, pójdzie zmierzchem do ogrodu i siądzie w altanie. On sądząc że to ja, przyjdzie, usiądzie także, zechce może pozwolić sobie jakiej poufałości, a wtenczas stryjaszek niech go z góry weźmie, to nie będzie wiedział zkąd rodem.”

P. Diet: „Co też ty pleciesz! jabym miał się odważać być z oficerem sam na sam; wiesz, że ci Ichmość nie lubią żartów; porucznik mógłby to wziąć za złe i żądać odemnie satysfakcji. Nie jestem tchórzem, ale wojskowego z armji Napoleona nie radzę nikomu zaczepiać. Rąbią i strzelają jak diabły.”

Zacząłem się domyślać do czego to wszystko zmierzają, uwielbiałem dowcip Ernestyny i przepraszałem ją w duszy, że z początku w myśli śmiała ją posądzeniem obrażać. Cel atoli tego całego prawdziwie strategicznego postępowania, nie był mi jeszcze zupełnie jasny i gdy rozmaite wewnątrz szafy czynię domysły, Ernestyna tymczasem umiała tak słodko przekonać starego swoją zachwycającą wymową, że przystał na wszystko i obiecał przebrany za kobietę udać się do altany ogrodowej, ażeby mnie zawstydzić i powiedzieć mi słowa prawdy. Uściskał Ernestynę, nazwał aniołem cnoty i teraz byłby ją nietylko jednemu oficerowi, ale nawet całemu pułkowi powierzył, tyle na jej cnotcie budował.

Mając jakieś, jak na szczęście dla mnie ważne zatrudnienie, odszedł z papierami, a ja uradowany byłem, że mnie raz przecie z tego więzienia wybawił, bo prawdziwie za ledwo w czasie oddychać mogłem.— „A co mówisz na to ?” zapytała mnie Ernestyna, gdy z szafy jak winowajca wyłaził.

— „Zdumiewam się nad tobą” odrzekłem; „ślicznie umiałaś odwrócić od siebie podejrzenie, ale za to mnie wszkaradnym wystawiłaś światło.”

— „Od ciebie zależy teraz, ażebyś sobie u starego uzyskał także dobre mniemanie.”

— „Zgoda, ale jakże?”—

— „Już to wy mężczyźni umiecie bałamucić dziewczęta, umiecie złego narobić, ale jak uratować się zbiędy, to się wam ani przyśni.

Tu dalsze swoje prawdziwie mistrzowskie odkryła mi plany, a ile dotąd nad jęj dowcipem zdumiony byłem, tak teraz za ledwo pojąć mogłem, jak tyle przebiegu w tak małej główce pomieścić się mogło. Wszystko przewidziała, wszystkie usunęła zawady i wydałem się przy nięj jak żak, jak uczeń przed mistrzem. Rzuciłem się do nóg temu aniołowi opiekuńczemu naszej miłości i gdy podnosząc mnie z ziemi nachylona ku mnie dawała mi całus obopólnego przymierza, obiecałem być jęj we wszystkiém posłusznym i zrobić wszystko według jęj widoków. Wydawała mi się jak osiwiwały w gabinecie dyplomatyk.

Nadszedł nareszcie umówiony wieczór, prawdziwie taki jak do schadzki z kochanką: pogodny, piękny, uromantyczniony blaskiem księżyca, który ukradkiem przedzierając się przez liście drzew, promieniem swoim kwiaty całował. Płaszczem owinięty wyszedłem na miejsce przeznaczenia, dążąc ku altanie, gdzie Ernestyna stawić się miała. Za ledwo doszedłem do altany, gdy z drugiej strony przysuwa się ku mnie jakaś postać w białej chustce na głowie ciemną owinięta salopą. Zachodzę jęj drogę i gdy ją chwytam za rękę, temi ją gromię wyrazy: „Nie

spodziewałem się panno Ernestyno, ażebyś istotnie dotrzymała słowa; próbowałem cię tylko, lecz źle się znalazłaś. Nie ładnie po nocy, po altanach, schodzić się z mężczyzną i bądź wdzięczną, iż na moje dostałaś się ręce; kto inny korzystałby z twojej słabości, lecz ja będę milczał przed wszystkimi; ale na drugi raz nie czyn podobnego kroku.”

Na taką przemowę moją postać w czarnej salopie wyrwała rękę odemnie i uciekając, zniknęła w ulicy ogrodowej. Czytelnik się domyśla zapewne, że nie pędził za nią, poznałem bowiem na pierwszy rzut oka kaczkowaty krok pana Dietrycha, który istotnie za kobietę przebrany, stawiał się zamiast swojej synowicy. Można sobie wyobrazić, jakie odtąd zaufanie uzyskałem u niego i przez cały mój pobyt w tém mieście nie pilnował mnie wcale. Nazywał mnie koroną oficerów i odtąd żył ze mną w największej przyjaźni. Raz gdy przy wieczerzy, na którą mnie był zaprosił, kilku szklankami wina w dobry wprowadził się humor, odkrył mi tajemnicę przebrania będąc pewnym, że nie wiem o niczem i prosił o przebaczenie, iż miał chęć wystawienia mnie na próbę. „Lecz raz, dodał” muszę WPanu o tém powiedzieć” inaczey posądzałbyś Ernestynę, a to jest sam anioł cnoty.” Zaledwo nie parsknąłem od śmiechu i myśl pustą, która mnie w téj chwili napadła, popiłem szklan-

ką *Niesensteiner*. (*) Ernestyna spuściła w dół oczy i nieznaczny rumieńczyk skrasił jęj jagody, jako zarzut mojej niewczesnej pustoty.

Z bolem serca wymaszerowałem z tego miasteczka; z bolem serca opuściłem kochankę, jakich mało. Przykuty, jak w on czas wszyscy ziomkowie moi, do przeznaczenia wielkiego męża, poszedłem za nim, walczyłem w kilkunastu jeszcze bitwach, agdy po upadku Napoleona przez to samo miasteczko wracałem, nie było już Ernestyny i powiedzieli mi znajomi, że poszedłszy za męża za Pana Dietrycha, wyjechała z nim w inną prowincją Niemiec. Życzyłem jęj szczęścia, lubo wątpiłem o tém, czy będzie istotnie szczęśliwą.

W krótkce potem wróciłem do ojczyzny rozpamiętywać na rodzinnej zagrodzie o przypadkach młodości i tylu dziwnych zdarzeniach, których naocznym byłem świadkiem.

S. L. Jaszowski

(*) Jeden z najlepszych gatunków wina reńskiego.

(88)

S E N.

Tak to zazwyczaj bywa na świecie,
Co w nocy marzym, to się w dzień plecie;
Więc i ja powiem—jezli słuchać miło—
Co mi się śniło.

Trójka dobrych przyjacieli,
Gwalbert, ja i Pan Antoni
Wszyscy zdrowi i weseli
Szliśmy ulicą; w tém na ustroni
Dom obszerny, dom wspaniały
Dom *Fortuny* z przejściem do *Chwały*

Chmara ludu tam się cisnęła,
Otóż i nas chętką zjęła
Poznać to szczęścia siedlisko;
Ztąd do chwały nader blisko
Bliżej niżli prostą drogą,
Ludzie celu dopiąć mogą.

Przez bramę złotą
Wchodzیم z ochotą;
Zewsząd uroczy
Mami blask oczy
I wierzyć nam niepozwała,
Że za każdym krokiem,
Widmo swym urokiem
Względy oddala.

Po każdój stronie
Szczęście wkoronie
Zdobi bez liku
Łuki portyku.

Zewsząd weselne wabiły nas gody,
Wszędzie z przepychem uwieńczone wchody,
Wszędzie czarowny głos do siebie woła...
Gmach był stawiany do koła,

A gdziekolwiek rzucim okiem,
Za Czarnoksiężni urokiem

Łudny zamęt kręci głowy
Ćmi nam oczy, chwieje nogi
Niewidzim bramy wchodowej
By wrócić do prostej drogi.

Sylfów tysiące
Wonie siejące
Zadumiałych otaczają
I *Rozsadek* odtrącają;

A gdy sieć omamień wiją,
Na zbłąkane zmysły biją;
Zwinnie służą
Szczęście wróżą

Tę lub ową bramkę radzą
I prowadzą.

Wchodzimy zdumiali
Do pysznej sali.

Tu drabinka wystawiona
Opilój dumą chołocie,
Zamknięta jest droga cnocie
Ale zbrodni otworzona.
Každy szczebla dorwać pragnie;
Gdy go dopadł, wyżej wzdycha,
A w tém, już go drugi spycha
Leży więc w bagnie.
Śmiech i wrzawa
Nieustawa
A intrygi
Na wyścigi
Szepczą do ucha
Kto tylko słucha;
Kto się liże
Chwyta krzyże
Niedołęgi
Łapia wstęgi
Półgłówki niedowarzone
Pierwsze urzędy chwytają
I jeszcze łają
Że im nie dano koronę.—
Dosyć na tém że tłum ludu
Łaknął chciwie szczęścia cudu.—
Błysło, zgasło. Światło mija
Noc chorągiew swą rozwija

Szum, świst, łoskot burzy

Smolny dym się kurzy;

Przestał ci dławić,

Ale w grobowej ciemności

Trudno myślić o powrocie,

Trudno wybawić.

W tak okropnym odurzeniu

Ramię wsparte na ramieniu

I przyjaciel przyjaciela

Wspólnie kojąc rozwesela

Ze ztrosek morza

Nadziei zorza

Wkrótce zaświeci

Dla Fortuny dzieci.

Jakoż po chwili

Gdyśmy wątpili

O łasce matki

Czyśmy jój dziatki?

Zagrzmiał groźny głos nad nami:

Żeśmy tylko *pasierbami*.

Ach! ach! słyszę zewsząd łkania

I żalodne narzekania

A ukryte rzekły głosy:

„Człeku nieboże

„Nic nie pomoże

„Obwinić losy

„Kto Fortuny względów pragnie,

„Okrutnej, prośbą nie nagnie;

„Nie jest to Bogini święta,

„Ale sroga nieugięta

„W śliskim kole

„Ludzi dole

„Zwzgardą toczy

„I w krwi broczy.”

Dziękujemy za przestrozę;

Ale ta nic nie poradzi

Jeżeli na drogę

Nie wyprowadzi.

W tém drzwiczek mnóstwo nagle otworzono

W każdym światelko migąło,

Ciśnie się do nich dziecek szczęścia grono

I nas téż tam popychało.

Więc idziemy

I błądziemy

Po uliczkach ciasnych

Hrętych i niejasnych;

Po przedsionkach ciemnych

Po lochach podziemnych

Między gruzy i ruiny

Groby i grobów zwaliny.

Jęknęły dzwony

W żałobne tony

Gacki i sowy
 Tuż koło głowy
 Piszczą i wyją
 Węże się wija
 Żmije syczą
 Smoki ryczą
 Par siarczany
 Dymu tumany
 Smoły strumienie,
 Duszą westchnienie.

Wtenczas namiętność człowieka

W szaloną rozpacz się wścieka,

Ten łez potoki leje,

Ten się szydersko śmieje,

Ten przeklina swoje losy,

Ów nabrzmiałe targa włosy;

Ten rozdziera spiekłe łono

Ów szarpie twarz okopconą

Z wyschlęj piersi mdłym bełkotem

Z piekieł czarne duchy wzywa

Bijąc w serce śmierci grotem

Sam swój własny żywot zrywa,

Zerwał i skośniał—a chociaż ciało

Robactwo ścierwie w proch rozsypało

Dusza nie znikła—porwały ją Jędze

I podrzuciły Szatana potędzie.

Ziemia w zaporach stęknęła

Z paszczy piekieł wśród płomienia

Dzikim pędem wybuchnęła

Lawa zniszczenia;

Każdy gdzie może ucieka....

Lecz bezsilna moc człowieka

Kiedy z piekłem wszedł w rachubę

Na swoją zgubę.—

Gwałtowny wichur rozsiał niedobitki

W ciasne, przemokłe, opleśnione kłitki;

Kaganiec smolny oświeślał te lochy

A sklepienie rozbutwiało

Cieńkie, tylko i spruchniałe

Podpierały sochy.

Wichur świszczął nam przez szpary

A puchacze bez ustanku

Wyły gdzieś tam na krużganku.

Łaknąc ofiary.

„Pewny zgon”—myślimy sobie

Lecz jak prędko legniem w grobie?

Lepsza śmierć niżli obawa!

W tém Jędza w postaci

Jednego z braci

Przed nami stawa

„Bracia! (rzeknie) próżna trwoga

„Nieujdziecie szponom wroga

- „Już się żaden z tąd nie zbawi
„Śmierć was połknie i przetrawi
„Krótka chwila szybko bieży
„Użyjcież jój jak należy
„I na Roskoszy łonie
„Niech każdy tonie.”

Przychodzi Bachus z pełnym dzbanem wina,
Wenera łonem lubieżném przynęca,
Pluto skarbami do siebie zachęca,
Feb wieniec lauru na skronie opina;
Namiętność każda niosła dary żyzne
Lecz w nich zarazem podaje truciznę
Mamyż je przyjąć? Nieprzyjąć? co robić?
Mamyż się sami własną ręką dobić?
„Bierz (krzyknie Jędra z piekiel groźnym głosem)
„Co chcesz wybieraj, legniesz pod mym ciosem
„A jeżeli niechcesz uczynić wyboru
„Czyż nie przelamię człeczyny uporu?
„W téj chwili poznasz dzielność mego gromu
„Giń pod gruzami zbutwiałego domu!!”

Wiatry świszczą
Gacki piszczą
Sowy wrzeszczą
Sochy trzeszczą
Grot za grotem
Kruszy mury

Gruzy z grzmotem

Lecą z góry....

Boże w niebie!

Ja do Ciebie

Ręce wznoszę

Kornie proszę

Ulituj się mojej duszy;

Falszywym Bogom nigdy nie służyłem

Wyrwiéj pastwę téj katuszy.....

A w tém.... w tém się obudziłem.—

WIERSZ DO OSTATNIEGO TALARKA.

(naśladowane z francuzkiego).

Samotny ziomku w puszczech méj kieszeni

Talarku mój ostatni! ty moja nadziejo!

Słuchaj co powiem, donieś zbytku Xięni

Jak jéj uroki zgubę młodzi sieją!

Spory sepecik napełniony złotem,

Po śmierci Stryja dostał mi się wdziale;

Pocziwy dziaduś zbierając z kłopotem

Pracą, zabiegiem, nie myślał wcale

Że co on z potem wroku oszczędzi

Synowczyk na dzień przepędzi.

Pierwsze cukierne stały mi otworem,

W nich częstowałem przyjacieli grono

A idąc świetnych świszczypałów torem
 By tylko omnie mówiono
 „Jak hojny! jak wspaniały!
 „Przyjaźni wylany cały.”
 Wanilja, Maraskino
 Szampańskie wino
 Ostrygi, lody
 Na rozkaz mych przyjaciół były do wygody.
 Oni pili
 I chwalili
 A ja płacił, i puszyłem
 Że... *trutniem* byłem.
 Z cukierni do Widmana (*) prowadzę rój cały;
 Snuje się za mną liczna czereda,
 Sypią się zewsząd na mnie pochwały,
 Bo każdy wiedział, że grosza nie da
 Gdy tylko siedzie
 I nasycony
 I napojony
 Do woli będzie.
 Już namówieni przebiegli garsony
 O wybór potraw wcale nie pytają
 Lecz niby znając gust mój ulubiony
 Co najdroższego na stole stawiają.
 Żółwiowe zupy
 Morskie skorupy

(*) Tak zwany Restaurator w Wiedniu.

Pajaki, raki

Weże, ślimaki,

Flądry, mortebelle

Ostrygi, sardele

Szynki, aspiki

Frykas, bęfstyki

Słonki, bażanty

Sarny i dziki

I wolowanty

Zimne pasztety

Piany, tortlety

Cukry, grylaże

Kremy, blamaże

I galarety

Wyborne wety

Pyszne desery

Parmeńskie sery

Lachrima christi

I Tokaj czysty

Bordo, Madery

Szampan, Portery.

A dla strawności

I przyjemności

Kawę z waniliją

Goście moi piją.

Oni pili

I chwalili

A ja płacił i puszyłem

Że..... trutniem byłem.

Po obiedzie

Dla spaceru

Wszystko jedzie

Do Prateru.

Jednych sadzam wekwipaże

Tym remizy najać każe

Ci co konno przekładają

Wierzchowce najęte mają.

A wszystkich zapraszam szczerze

Że się zobaczem w Praterze.

Patrz! aby dowód przyjaźni dali

Wszyscy słowa dotrzymali.

Kontent żem w przyjacioł gronie,

Wnet ich przed kawiarnie gonię

A tam lody, limonady

Soki, syropy, orszady

Każdemu hojnie roznoszą;

Oni moje imie głoszą

Kto przechodzi zapraszają,

Grzecznie mnie z każdym poznają;

Ja zaś tonę w zachwyceniu,

Żem jest jeden w przyrodzeniu

Co szczęście całe dziedzicę

Gdy przyjacioł tylu liczę

Ściskam prosię i całuję
I czém mogę, tém częściej.

Oni pili

I chwalili

A ja płacił, i puszyłem

Że..... trutniem byłem.

Spuścił się Febus na Tetydy łożę,
Jedziem na teatr w zamówione łożę.

Tam oka mego na scenę nie rzucę

Smieją się wszyscy, a ja sam się smucę;

A gdy publiczność cała łązy leje,

Ja sam, lecz nie wiem dla czego, się smieję.

Ufny w boczną moją zgraję

Szydę z akcji lub śpiew łaję

I choć nie wiem co na scenie

Daję szcztuka Melpomenie.

Niech kto chwali Rossiniego

Ja będę chwalił Mozarta

Niechże kto pochwali tego

Wnet Rossini milljon warta.

Ale się sztuką zająć nie zdołam

Przymuszam się do ziewania;

Hej Numero! głośno wołam

Szukam w pączu rozerwania.

Z pączem najczulszą scenę rozśmieszam

Pilną uwagę słuchaczów mieszam;

Wreszcie udając że mnie sen morzy,
Przed końcem sztuki wychodzę z łoży.

Prowadzę z sobą czeredę całą;

Janowi (*) teraz szczęście się dostało.

Tam różne ptastwo, ryby i zwierzyzna

Różne gatunki najlepszego wina,

Torty i cukry gościom moim służą,

Jedzą i piją, aże się ponużą.

Pod dobrą datą do domu wracamy;

Ale po drodze Wenery zwiedzamy

Niepomnąc na to, że w lubieżném łonie

Zaród potomstwa niewinnego tonie.

I tak dzień po dniu przemijał na zbytku,

Nie mam z rozpusty innego użytku

Jak to, żem strwonił majątek i mienie

I zaraziłem całe pokolenie.

Pęknał sepecik, wyschły worki złota,

Liczne brylanty w proch się rozsypały,

A co najgorsza, zniknęła i cnota,

Wszystko mi jędze do piekieł porwały.

Nie ma karety, nie ma moich koni

Odbiegła czeladź suto burtowana;

Każdy podrwiwa z rozrzutnego Pana

Każdy, gdym goły, dziś odemnie stroni.

(*) Kuchmistrz w Wiedniu, gdzie zwykle po teatrze
na wieczerze chodzą.

Tyś mi się został, talarku jedyny!

Tyś mi pociechą, ty całą nadzieją!

Przed tobą wszystkie wypowiadał winy

Aż się lica twoje śmieją,

Tak; mając za sobą

Łaski

Poklaski

Gardziłem tobą.

Dziś przepraszam za te wzgardy;

Talarku radźmy! tylko nie bądź hardy

Bo kiedy przeszły dukaty

Tobą chcę nagrodzić straty.

Rozważ, jak wielkie twoje powołanie

Na tobie jeszcze gmach Fortuny stanie.

Mamże pójść do Faraona?

Tam ponętna świeci łona!

A gdy zgaśnie, cóż ja pocznę w ciemnej dobie?

Nie, talarku! zostań przy mnie, ja przy tobie.

Mamże na loterję stawić?

Terno może los poprawić!

A gdy szczęście nie przypisze, cóż ja zrobię?

Nie, talarku! zostań przy mnie, ja przy tobie.

Patrz! oto leży wojak przy drodze.

O jednej nodze

Mdle spójżrenie

Członków drżenie

Zywěj duszy

Nieporuszy.

Próżno zwiędle ręce wznosi,

Grosza sobie nie uprosi;

Już go siły

Opuściły.

Mija go bankier lichwami zajęty

Pomija magnat pod gwiazdami zgięty

Mała garstka ludu była

By jałmużnę otrąbiła;

Nie było przed kim hojności osławić,

Lepiej nędzarza głodnej śmierci stawić

A już téż tego za wiele....

Idź talarku, pomóż nędzy

Na połowę cię podzielę;

Choć zostanę bez pieniędzy,

Choć nie pójdę do Widmana

Do Tarraulta lub do Jana

Trzeba będzie zjeść u *Jeża* (*)

Alem posilił żołnierza

Alem zdrowy i wesoły

Kpię z złodzieja, bom jest.... *goły*.

Wiedeń d. 24 Sierpnia 1820. r.

(*) Gospoda na Leopoldszta dzie.

PRZYŚŁOWIA O JAJACH.

*Mędrsze dziś jaja od kury
Przemaga siła zwyczaju
Gdy szczęście wznosi do góry
Wszystko idzie jak po jajach*

*Kto dobierze przyjaciela
Kubek w kubek jajo w jaje
Gdy mu się chętnie udziela
Słodczy szczęścia doznaje;*

*Gdy nie zje jaja bez niego
Gdy czucia jego przyswaja
Zdaje się, jakby z jednego
Oba wylęgli się jaja.*

*Z przyjaźni nie szukaj zysku
Bo lepsza kokosz niż jaje
Chroń się zawiści pocisku
Kto dał serce wszystko daje.*

*Kto pragnie zbiorów, a cnotę mija
Kto nad ojczysty ceni obce kraje
Niechaj mu szczęście najwięcej sprzyja
Przecie on u mnie nie stoi za jaje.*

FIJOŁEK.

Piosnka dla niewymawiających głoski R.

Chciał kwitnąć w ciszy fijołek luby
 I nie chciał więcej, nad samo życie
 Podobał sobie w ciemnym błękanie
 I że wonnieje, dosyć dlań chluby.

Już go nie jedno oko minęło
 W słodkiej lubości wielbi swe losy
 W tém go niewinne dziewczę uszczknęło
 I szybko w złote zatknęło włosy

„Ach! żebyś była życ pozwoliła!”
 (Z żalem do Julci fijołek wzdycha)

„Lecz ty za nadto piękna i miła
 „Jakże się gniewać?” padł i usycha.

d. 3 Czerwca 1822.

POWINSZOWANIE.

Płyną lata za latami
 I godzina za godziną
 Starsza miłość między nami
 Więc téż lepsza; bo i wino
 Lepsze z latami

Lepszy także pieniądz stary
Jeżeli stępel nie wytarty
Lepszy zwyczaj stariej wiary
Niżeli mody bękarty
Lepszy ul stary.

Kiedy lata na grzbiet idą
To się chwalmy jak możemy
Pogodźmy się z naszą biedą
Gdy jej czoła nie stawieśmy
Niech lata idą.

Będziem trawić wszystkie chwile
Mniej zważając na zawady
Staną w oczach naszych mile
Są na wszystko dobre rady
I słodkie chwile.

PACIERZ.

Tobie cześć, chwała! o wielki Boże!
Królu nad Królów! Ojciec wszystkich ludów
Przed tobą zginam kolana w pokorze,
Zanoszę modły, lecz nie żądam cudów.—
Niczem są u mnie znikomości świata
Dostojność, urząd i wstęgi i krzyże
Za bogactwami myśl moja nie lata
W pół-panków łaski wcale się nie liżę.—

O zdrowie błagam, i tylko o zdrowie
 Dla siebie, żony i kochanych dzieciak
 Bo rzekłeś: Jednym ciałem małżonkowie
 A częstką krzewu każdy jego kwiatek.

K. S.

C H L O E.

I.

Odmykam okno — i ponurém okiem
 Patrę na smętarz, gdzie Chloe zwyczajnie,
 Z rana gdy szaro i wieczornym zmrokiem
 Odkrywa Bogu serca swego tajnie,

I cóż w tych tajniach? Niewinność bez granic
 Płomieniem, z niebios, rozświecona w głębi!
 Na cóż jój modłów? Nie zdadzą się na nic;
 Szuka pociechy? Wszak ją nic nie gnębi.

Jeszcze jój nie ma; — i oto przybywa,
 Już na kolanach, już rączki złożone,
 Słucha — czy anioł do chóru nie wzywa
 Wezwał! jój myśli z chórem połączone;

A ja wzrok na nią duchowy zwróciłem,
 Niech ci to Boże! za modlitwę stanie;
 Do ciebie nie śmie — do niej się zbliżyłem,
 Grzesznik nie umie, modlić ci się, Panie!

II.

Widzę ją często; jakież w nią odmiany?
 —Niebieska mądrość gwiazdą na jej czele,
 W obliczu pokój z nieba duszy zlany,
 A woku ciche, jak śpiew sfer, wesele.

Wciąż ją tak widzę!—tylko o tej chwili
 Kiedy przed Bogiem, na kolana pada,
 Drugie się niebo dla Chloi przychyli,
 Z niebem jej duszy jedno niebo składa;

Gwiazda na czole w słońce się przemienia,
 Tak jasno świeci jak przy zmartwychwstaniu;
 Głośniejsze z oczu wylatują pienia....

„Tum pojął więcéj, niż w długim dumaniu!”

Kazimierz Józef Turowski.

WAHANIE.

(przez Annę z Krakowa).

JUZIA.

Rzucić? czy nie rzucić
 Ten wianek różowy?
 Czy dalej? czy wrócić
 Do bliskiej dąbrowy?

Wianek od kochanka,
 On w dąbrowie czeka,
 Może od poranka
 Tęskni i narzeka!

Bezemnie mu nudno,
 Sam jeden zostaje,
 Lecz czyliż mu trudno
 Te same przejść gaje?
 Ten wianek powieszę
 Niestargany wcale,
 Skryję się... ucieszę
 Słyszac jego żale.—

STAŚ (w dąbrowie)

Rzucić? czy nierzucić
 Niebieską wstążeczkę?
 Czy dalej? czy wrócić?
 Czy przejść małą rzeczkę?
 Wstążka od méj lubéj,
 Dzieli nas ta rzeka
 Wytrzymam czas próby
 Niech i ona czeka.

Może ona wzdycha... i na mnie narzeka?
 Może za dąbrową bawi niecierpliwa?
 Chłodno już, i wieczór dąbrowę powleka;
 Ona już nieprzyjdzie... ona bojaźliwa—

To mówiąc biegnie, rzeczkę przeskakuje,
Spostrzega wianek jak wiatrem ścigany;
Płata wstążeczkę, wianek nią krępuje,
Gniewa się, wzdycha Stasio oszukany!.

„Chytra! tyś skradła cały dzionek prawie
Czekałem, czekał na wytrzymanego,
A ty z kim drugim, czas pędząc w zabawie
I niewspomniała przyrzeczenia swego!

„Wet za wet, darmo nic! jutro ja tak zrobię,
Nie będziesz mnie widzieć od świtu do zmroku,
A tę tęsknotę przypisz sama sobie”...
Westchnął i otarł łzę błyszczącą w oku.

Zostawia wianek, wraca do dąbrowy—
Przelekła z krzaków wybiegła dziewczyna:
„Dobranoc kochanku! dobranoc! bądź zdrowy!”
I bieży i staje i płakać zaczyna—

„Zgoda, już zgoda! nie płacz moja miła!
Równośmy na tém wahaniu stracili,
Kochanie! tyś go łzami opłacała!”
Oboje tęskno cały dzień spędzili!—

OZNACZENIE CZASU,

w którym teraz w C. K. głównym Urzędzie pocztowym tu we Lwowie, ordynaryjne poczty przychodzą i odchodzą.

Na pocztę do Wiednia i prawie do wszystkich prowincji naszej Monarchji listy codziennie mogą być oddawane; a mianowicie: do Szląska, Morawji, Czech, Austrii, Styrii, Tyrolu, Włoch, Illirji i do południowo-wschodnich Węgier, tudzież do krajów zagranicznych, jakoto: do Pruss, Saxonji, Bawarji, Wirtembergu, Nederlandów, Norwegji i Szwecji, do Anglji, Francji, dalej do Sardynji, wielkiego Xięstwa Toskańskiego, do państw Papieskich, do Królestwa Neapolitańskiego i Cesarstwa Tureckiego.

Ponieważ listy do wyżej wspomnianych miejsc codziennie (wyjąwszy Poniedziałek, Środę i Sobotę) o godzinie szóstej po południu, w tych trzech dniach zaś o godzinie 3. popołudniu odchodzą, zatem listy tak rekomendowane, jako i nierekomendowane, w Poniedziałek, w Środę i Sobotę przed południem od godziny 8 do 12, w dni inne zaś, przed południem jak zwyczajnie a po południu zaś, listy rekomendowane do pół do 5, nierekomendowane do

godziny 5 oddawane bydź powinny. Gdy więc z tą odchodzącą pocztą także owa do Sambora, i do wschodnich Węgier, oraz do wolnego miasta Krakowa jest połączona, zatém samo z siebie wypływa, że oddawanie listów i korespondencyj do tych i do wyż spomnionych krajów i prowincyj w czasie wyznaczonym uskutecznione bydź powinno, gdyż te rekomendowane listy które po wpół do 5, a nie rekomendowane które po 5 oddawane będą, nie można będzie tego samego dnia wyexpedjować.

Na poczty zaś odchodzące do Polski na Żółkiew, Zamość i Warszawę, do wschodnich Węgier, tudzież do Stryja na Mikołajów, oddawać należy listy przed południem od 8 do 12, a z południa od 3 do 5, poleczone tylko do w pół do 5 godziny przyjmowane będą. Wyjęte od tego są jednak listy i korespondencje do Brodów i do Rossji, Złoczowa, Tarnopola, Zaleszczyk aż do Czerniowic, dokąd w Niedzielę, Środę i Czwartek listy poleczone do 10, a nie poleczone do godziny 11stėj z rana, zaś do Stanisławowa, do Bukowiny, do Multan, ziemi Siedmiogrodzkiej, Besarabji etc. etc. poleczone najpóźniej do 4 godz. niepoleczone najdalėj do wpół do 5 oddawane bydź mają.

Uwaga. Ponieważ odejście poczty z listami do Brodów, Rossji, i na Podole, tudzież przez Tarnopol, Zeleszczyki do Czerniowiec w Poniedziałek

i Piątek o 8 z rana, na wiedeński zaś trakt o godz. 5 w wieczór, do wszystkich innych miejsc zaś o godzinie 6 w wieczór jest wyznaczone, za regułę więc uważaćby można, aby listy do Brodów i na Podole o dzień wprzód, inne zaś półgodziną przynajmniej wprzód na pocztę oddane były, gdyż ten czas do ułożenia i zapakowania listów nieodzownie jest potrzebny.

ODCHODZĄCE POCZTY LISTOWE.

w NIEDZIEŁĘ.

O godzinie 12 w południe do Brodów, i dalej przez Radziwiłłów do całej Rossji, potem o godz. 6 wieczorem na Przemyśl, Tarnów, do Krakowa, na Cieszyn, Ołomuniec, Berno, do Wiednia i do wszystkich południowo-wschodnich prowincjów Monarchji, jakoteż do wszystkich południowo-wschodnich obcych państw europejskich; oraz przez Mikołajów do Stryja.

w PONIEDZIAŁEK.

O godzinie 8 rano do Złoczowa, Brodów i dalej przez Radziwiłłów, Berdyczów, Żytomierz na Wołyn, Ukrainę i do całej Rossji, prócz jednego pakietu do Brzeżan, tudzież przez Zborów, Jeziernę, Tarnopol, Husiatyn, Czortków, Zaleszczyki aż do Czerniowiec, potem od Czortkowa na Buczacz do

Stanisławowa. O godzinie 3 z południa przez Tarnów, Opawę, Berno do Wiednia, i t. d.

we WTOREK.

O godzinie 6 wieczorem z Wiedeńską pocztą Węgierska połączona do Przemyśla, z kąd też idzie dalej do Sanoka, Dukli, prócz jednego pakietu do Jasła, Bardyjowa, Koszyc, Tokaju, Budy i dalej do Sławonji i Krocacji, a owa dalej do Tarnowa, Krakowa, przez Opawę, Berno, do Wiednia i t. d. Tudzież przez Żółkiew do Zamościa, Lublina i Warszawy.

we ŚRODĘ.

O godzinie 12 w południe do Brodów, a o godzinie 4 po południu wiedeńska nowym traktem przez Gródek, Sambor, Sanok, Jasło, Nowy Sącz, Bilsko na Cieszyn do Ołomónca i Berna, z Sambora do Drohobyczy, gdzie się bieg poczty Stryjski łączy, potem na Bukowinę przez Mikołajów, Stryj, Bolechów, Kałusz, Stanisławów, Nadwornę, Kołomyją, do Czerniowic, przez Nowosielce do Multan na Jassy, do Besarabji, Podola, Kijowa, Chersonu i Tauryki etc. etc. z Czerniowic dalej do ziemi Siedmiogrodzkiej na Suczawę i Bystrycę, Hermansztad i dalej do południowo-wschodnich Węgier.

we CZWARTEK.

O godzinie 12 w południe do Brodów, a o godzi-

nie 6 wieczór tylko do Wiednia przez Tarnów, Wadowice, Cieszyn, do Berna, i t. d.

w PIĄTEK.

O godzinie 8 rano do Brodów i Rossji, na Podole, oraz do Brzeżan przez Złoczów, Tarnopol, Hussiatyn, Zaleszczyki aż do Czerniowiec i t. d. jak w Poniedziałek; o godzinie 6stiej wieczorem Wiedeńska poczta z szybkowozem przez Podgórze, Opawę, Ołomuniec do Berna, prócz pakietu z Bochni do Sącza, dalej połączona z pocztą Węgierską od Przemyśla na Dubiecko, Duklę, Preszów, Koszyce etc. jak we Wtorek.

w SOBOTĘ.

O godz. 4 po południu Wiedeńska nowym traktem, potem na Bukowinę, jak we Środę, nakoniec przez Żółkiew, Zamość, Lublin do Warszawy, jak we Wtorek.

Uwaga. Od 1. maja 1833 na starym trakcie zostały poczty w Dawidowie, Bóbrce i Strzeliskach do Lwowa, w Haliczu do Stanisławowa, a w Rohatynie i Kniehienicach do Brzeżan dla przyjmowania i oddawania ich zbiorolistów przyłączone.

POCZTY LISTOWE PRZYCHODZĄCE.

w NIEDZIELE.

Rano ze wszystkich południowo - zachodnich państw Europejskich i ze wszystkich południowo-zachodnich prowincjów Monarchji: z Wiednia, Berna, Ołomuńca, Krakowa, Jasła, tudzież z Brodów, Brzeżan, Tarnopola, Husiatyna, Czerniowiec i z całego Podola.

w PONIEDZIAŁEK.

Rano z Wiednia, Berna, Ołomuńca, Krakowa, Tarnowa, Jasła i Przemyśla.

we WTOREK.

O godzinie wpół do 9 rano z Wiednia, Berna, Opawy, Krakowa, Tarnowa, Przemyśla, Sambora, Stryja, Mikołajowa, tudzież z Brodów, Złoczowa i Czortkowa, dalej z Multan, Jass, jakoteż z ziemi Siedmiogrodzkiej, z Hermansztadu, przez Bystricę, i z Bukowiny, Czerniowiec, i Stanisławowa, wreszcie z obwodów gubernji Besarabji, Podola, Kijowa, Chersonu i Tauryki i t. d.

we ŚRODĘ.

O godzinie wpół do 9 rano z Wiednia, Berna, Cieszyńska, Tarnowa, Jasła i Sącza, a z Przemyśla połą-

czona z pocztą węgierską z Szlawonji, Krocji, Wielkiego Waradynu, Budy, Koszyc, Dukli i Sanoka, potem z Bronicy, Drohobyczy i Sambora; dalej z Warszawy, Lublina, Zamościa i Żółkwi, jakoteż z całej Rossji i Podola, z Brodów, Złoczowa i Brzeżan, Czerniowiec, Zaleszczyk, Czortkowa, Husiatyna i Tarnopola.

we CZWARTEK.

O godzinie wpół do 9 rano z Wiednia, Berna, Ołomuńca, Krakowa, Tarnowa, Sącza, Jasła, Rzeszowa i Przemyśla, dalej z Brodów i Złoczowa.

w PIĄTEK.

O godzinie wpół do 9 rano z Wiednia, Berna, Opawy, Krakowa, Tarnowa, Jasła, Rzeszowa Przemyśla dalej ze Stryja, Mikołajowa, z niższych Węgier, ziemi Siedmiogrodzkiej, Multan, Wołoszczyzny i Bukowiny przez Czerniowce, Stanisławów, nakoniec z obwodów gubernji Besarabskich, Podola, Kijowa, Chersonu, Tauryki i t. d.

w SOBOTĘ.

O godzinie wpół do 9 przed południem z Wiednia, Berna, Opawy, Krakowa, Tarnowa, Jasła, Sącza, Rzeszowa i Przemyśla połączona z węgierską z Szlawonji, Krocji, Wielk: Waradyna, Budy i Koszyc, z

Brodów, z Warszawy, Lublina, Zamościa i Żółkwi, na koniec z Drohobyczy, Bronicy i Sambora.

O C. K. szybko-wozie i wozie pakowym, Brancard zwanym,

Szybkowóz (Eilwagen) odchodzi ztąd każdego Piątku z uderzeniem 6 wieczorem do Wiednia, w którym podróżujący najwygodniej, najspieszniej i najbezpieczniej do każdej prowincji podróżować mogą.

Delizans odchodzi co tydzień raz i to we Środę rano: ze Lwowa przez Przemyśl, Jarosław, Tarnów, Podgórze, Ołomuniec, Berno, Wiedeń i Peszt z uderzeniem 6 wieczór, i przychodzi z tamtąd co tydzień raz, a zwykle przy dobrej drodze w Poniedziałek rano. Listy obciążone i ładunki przyjmują się tylko we Wtorek i we Środę w godzinach urzędowych przed południem.

Ładunki tylko do 2 funtów, pieniądze, które mają odesłanemi być szybkowozem (Eilwagen), przyjmują się tylko w Piątek przed południem w godzinach urzędowych.

Do Brodów odchodzi delizans w Poniedziałek, a powraca we Środę rano.

Listy i ładunki tym delizansem mające być przesłane, oddać należy w Sobotę po południu, lub w Niedzielę rano w godzinach urzędowych.

Tym deliżansem należy odsyłać ładunki 10 fun-
tów ważące.

Proch do strzelania i witryol, jako zapaleni
podlegające, nie będą przyjmowane. Podróżni mo-
gą wygodnie do wszystkich miejsc tam i na powrot
jechać.

KONIEC.

*z Litogr. narodowój
Olsolińskich.*